

www.burmeseclassic.com

လမင်းမိုမို

ချစ်သူချန်ထားရင်သောရုပ်ကြွင်းမဟုတ်

“နှင်းဆီတင်”

ရုံးခန်းထဲကိုမို့ သူဝင်လာပြီဆိုလျှင် နှစ်လက်မ ဒေါက်ဖိနပ်မှ မြည်တဲ့အသံ တခွပ်ခွပ်သည်။ စည်းချက်ကျနလွန်း၍ ကြားရတဲ့လူတိုင်းဟာ အလိုအလျောက်ပင်. “တစ် ... နှစ် ... သုံး ... လေး” စသဖြင့် ခွာသံဆုံးတဲ့အထိ လိုက်လံရေတွက်မိကြပေသည်။ သူတို့ရဲ့ဘော့စ် “မမနှင်းဆီ” ဟာ ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရံဝယ်ပြီးလျှင် ဒေါက်ရဲ့အခြေလေးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ရာဘာ သို့မဟုတ် ကော် သို့မဟုတ် ဖိုင်ဘာလို အသားတစ်မျိုးမျိုးမှာ “ခွာ” ကလေးကို ခွာပစ်ပြီး အောက်က သံချောင်းများပေါ်အောင် တမင်တကာ ဖော်ထားသလားရယ်လို့ အလစ်မှာ ဒေါက်ဖိနပ်ကို ကောက်လှန်ကြည့်မိလှအောင် ထိုတခွပ်ခွပ်သံက အရာရောက်လှသည်။

အသက်သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်လို့ သူတို့အားလုံးသိထားတဲ့ နှင်းဆီတင်ဟာ အပျိုကြီးပီပီ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက်တော့ နုနယ်ပါသည်။ လှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် တင်ပါးကြီးကြီးများဟာ သူ့ အမြဲဝတ်ဆင်တဲ့ မြန်မာဆန်ဆန် ရင်စေ့ရင်ဖုံးအကျ... လက်စကလေးတို့နှင့် အင်မတန် တင့်တယ်လိုက်ဖက်လှပါသည်။

မျက်နှာတင်းတင်း မာနကြီးကြီးနှင့် တော်ရုံတန်ရုံယောက်ျား သူ့လောက်မှ တော်တယ် မထင်လှပုံဟာ တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းများထဲ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်နေပါသည်။ ဝန်ထမ်း တွေထဲမှာတောင်

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့တွင် မိန်းကလေးများကိုသာ ပိုပြီးအရေးပေးတတ်၍
ယောက်ျားလေးတွေဟာ ပိုပြီးအဆူမာန်အကြိမ်းမောင်းခံရတတ်ရာ
အမျိုးသားဝန်ထမ်းတို့မှာ ဒေါ်နှင်း ဆီတင်ကို ရွံ့ရှိုက်ထိတ်လန့်ကြရမူ။

ယောက်ျားမုန်းဝါဒီလို့ ထင်ရလောက်ပြီး ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တဲ့တိုင်
ဒီအသက် အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်လောင်းလျာ အတော်များများရဲ့
ကမ်းလှမ်း တောင်းဆိုမှုတွေကို ခံယူနေရဆဲ ဖြစ်သော်လည်း
ဘယ်လောက်ကောင်းမွန်ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုဖြစ်စေ ...

“ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူး” လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ယတိပြတ်ငြင်းချတတ်တဲ့သူ ဖြစ်လေရာ မရတာ ကိုမှ ပိုတန်ဖိုးထားတတ်သော
ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်သူ ယောက်ျားသားတို့ဟာ နှင်းဆီတင် နံဘေး ခုထိ
ထွန့်ထွန့်လူးလူး ယောက်ယက်ခတ်နေကြဆဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့
ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တဲ့တိုင် နှင်းဆီတင်ရဲ့ခေတ် မကုန်သေးလို့
ဆိုရမှာဖြစ်ပါသည်။

*

“ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ...”

အပြင်ဘက်စကြိုတစ်လျှောက် မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လာတဲ့
ဒေါက်ဖိနပ်သံကြားလျှင် ရုံးခန်းထဲက ဝန်ထမ်းမလေးတို့ဟာ

“မမ လာပြီ”

“မမ လာပြီဟေ့”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်

သတင်းစကားပါးကြလျှင် နှင်းဆီတင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်သော ရွှေဝါသည် အပြေးအလွှားနှင့် တံခါးမကြီးအပေါက်ဝသို့ အရောက်ဆီးကြိုကာ နှင်းဆီတင် လက်ထဲမှ သတင်းစာလောက်အရွယ် တုံးလုံးသားရေအိတ် အညိုရင့်လေးကို လက်ကမ်းယူလိုက်ပါသည်။

မတ်တတ်ရပ်သော ဦးညွှတ်သော ဝန်ထမ်းများတို့ကို ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ချောမှုန်နေသော မျက်နှာတည်တည် ကိုယ်လုံးအိအိကလေးနှင့် နှင်းဆီတင်ရဲ့သွင်ပြင်က ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းနေပါသည်။

သီးသန့်ရုံးခန်းထဲက သူ့ရဲ့စားပွဲနောက်မှာ နှင်းဆီတင် ဝင်ထိုင်မိပြီးလျှင်....

“ဒီနေ့ ဘာတွေရှိတုန်း ရွှေဝါ”

“မနက်ပိုင်းက လှိုင်သာယာဘက် သွားရပါမယ် မမ၊ အသစ်ထုတ်တဲ့ အချိုရည်ဘူးတွေ ဒီနေ့မမကိုယ်တိုင်လာပြီး စစ်ဆေးညွှန်ကြားမယ်လို့ စက်ရုံမန်နေဂျာကို ပြောထားပါတယ်”

“ဟိုတစ်ရက်က ရေသန့်ဘူးကြီးတွေရဲ့ ကွန်ပလီန့်ပြဿနာက ပြီးသွားပြီလား”

“အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ မနေ့က မန်နေဂျာ ကိုမျိုးမင်းနှုတ်ကလည်း ရှင်းပြသွားပါတယ်၊ ဒီမှာ

စာနဲ့လည်း ဖြစ်စဉ်ရေးတင်သွားပါတယ်၊ စက်ရုံဘက်အမှား မဟုတ်ပါဘူး မမ”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ နောက်ကော”

“မွန်းလွဲနှစ်နာရီမှာ ယိုးဒယားဘက်က အထည်ကိုယ်စားလှယ်နဲ့

စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ရှိပါတယ်”

“လစဉ်ပုံမှန် (...) ယူဖို့ လက်ခံလား”

“လက်ခံထားပါတယ် မမ”

“ဘယ်လိုနေလဲ၊ အဲဒီ အန်တီကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရတာ ”

“မဆိုးပါဘူး မမ”

“တို့တော့ နှစ်နှစ်ပဲ အလွန်ဆုံး ချုပ်ချင်တယ်၊ သူတောင်းသလောက် လေးနှစ်တော့ မချုပ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီ အန်တီကြီးက ကြေးထူလွန်း အပြစ်ရှာလွန်းတယ်၊ ‘လွန်ပွန်’ နဲ့လုပ်ရတုန်းက စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ လွန်ပွန်ကလည်း မိုက်တာကိုး၊ လောင်းကစား သွားဖက်တာကိုး၊ စီးပွားပါ ပျက်တဲ့အထိပဲ၊ ရွှေဝါ အဲဒီ အန်တီကြီးကို လေးနှစ်တော့ မချုပ်ဘူးဆိုတာ ကြုံပြောထားဦး၊ အဆင်ပြေရင်တော့ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ် စာချုပ်ချုပ်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တခြားရော”

“မမ...ဒီရုံးမှာပဲ အချို့ရည်အတွက်က Department တစ်ခု အသစ်ခွဲပြီး ဝန်ထမ်းလေးဦးလောက် အသစ်ထပ်ခန့်မယ် ပြောထားတာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စ စီစဉ်မယ်ဆိုရင် စီစဉ်ဖို့ အချိန်ပါ မမ”

“ဒီနေ့လှိုင်သာယာသွားရင်း စက်ရုံမန်နေဂျာနဲ့လည်း ညှိနှိုင်းကြည့်ဦးမယ်၊ သူ့ဘက်ကိုထပ်ဖြည့်ပေးဖို့ လူမလိုဘူးဆိုရင် နှစ်ယောက်လောက်ပဲ ခန့်တော့မယ်။ Account အတွက်တစ်ယောက်၊ General တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒီမှာလည်း နေရာက သိပ်ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာရှိသေးလည်း”

“ဒါကတော့ မနေ့က စာအဝင်တွေပါ မမ”

ရွှေဝါက စာအိတ်တစ်ထပ်ကို နှင်းဆီတင်ရှေ့ ထိုးပေးရင်း...

“ဒါက စက်ရုံမန်နေဂျာရဲ့ Report၊ ဒါကဖိတ်စာ တစ်စောင်ပါ။

လုပ်ငန်းရှင် အစည်းအဝေးတစ်ခုပါ မမ၊ ဒါက ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနနဲ့ FDA ကနှိုးဆော်စာတွေပါ။ ဒါကတော့ Personal စာဖြစ်နေလို့ ရွှေဝါ ဖောက်မထားပါဘူး မမ”

“ Personal ?”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စာအိတ်ကလည်း အဝါနဲ့ Address က

ကွန်ပျူတာရိုက်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲလူလက်ရေး၊

နောက်မှာပေးပို့ထားတဲ့သူအမည်လည်း မပါဘူးဆိုတော့ Personal စာပဲထင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ရွှေဝါ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့”

“မနက်က မမဖုန်း မဖွင့်သေးလို့ဆိုပြီး ကိုစည်သူအောင်ဆီကဖုန်း

ဒီကိုလာပါတယ်၊ ဒီညနေ ညနေစာ ...”

“ရွှေဝါပဲ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးလိုက်ပါ၊ တို့ ဒီညနေမအားပါဘူးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရွှေဝါက ခေါင်းညွတ်ကာ နှင်းဆီတင်ရဲ့ အခန်းထဲမှ

ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ ဂျပ်ခနဲ တံခါးစေ့သံကြားပြီးမှ နှင်းဆီတင်က

စာအိတ်ဝါကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ Personal စာဆိုတာက ဘာလဲ။ ကိုယ့်ဆီ စာရေးမယ့်သူမှ လောကမှာမရှိတာ။ ဘာလဲ ... ရည်းစားစာလား။ အဟား ... ။

နှင်းဆီတင်က နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ရုံတွန့်ရင်း စာအိတ်ကို

ထောင်ကိုင်ကာ လိပ်စာကို ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်”

“ဒေါ်တင်နှင်းဆီ”

Managing Director ...

နှင်းဆီတင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်၊

အမှတ် (...)၊ (... ...)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့”

လိပ်စာက သူ့ရဲ့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ထဲက အတိုင်းပင်။

လူကိုတုန်လှုပ်သွားစေတာက လက်ရေး။ ဒီလက်ရေး။ ဒီလက်ရေးကို နှင်းဆီတင် သိနေသည်။ နှင်းဆီတင်ရဲ့ ဘဝမှာ မှတ်မှတ်မိမိ သေချာသိတဲ့ လက်ရေးဆယ်မျိုးထက် မပိုပါ။ ဖေဖေလက်ရေး၊ မေမေလက်ရေး၊ ကိုယ့်လက်ရေးကိုယ်။ ပြီးတော့ ရုံးက အကောင့်တဲင့် ဒေါ်စိစိ လက်ရေး။ နောက် ... ရွှေဝါ လက်ရေး။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်း ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရေး။ ဒါ့အပြင်တော့ ဒီလက်ရေး။

နှင်းဆီတင်က စာအိတ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖောက်မနေနိုင်ဘဲ ကမန်းကတန်း ဆုတ်ဖြလိုက်ပါသည်။ အထဲက ထွက်လာတဲ့ အဝါဖျော့ဖျော့ စာရေးစက္ကူကို ဖြန့်လိုက်လျှင် ..၊

“Rosie လေး”

“ဟင်”

နှင်းဆီတင်သည် လက်ထဲက ဖျတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ စာရွက်ကို ယောင်ယောင် မှားမှားနှင့် လှမ်းဆုပ်ခြေလိုက်ပြီးမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲဆန့်ဖြန့်ကာ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ရင်း နှလုံးသားက ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ အကြီးအကျယ် ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ ခုန်လာသည်။

“Rosie လေး”

လက်ရေးမြင်တာနဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမှာပါ။

မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ မင်းအနားကလွဲပြီး တခြားမနေနိုင်လို့၊ ကိုယ်
တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါ တယ်။

မကြာခင် မင်းအနားနား ရောက်လာခဲ့မယ်။

မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ...

ကိုကိုမောင် ...”

“အား ...”

နှင်းဆီတင်သည် ခပ်အုပ်အုပ် တစ်ချက်အော်လိုက်မိပြီး စာရွက်ကို
သရဲသဘက်အလား ဝေးရာတစ်နေရာကို လွင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ တလွင့်လွင့်နှင့်
ကျောက်ပြားခင်းကြမ်းပေါ်ကျသွားတဲ့ စာရွက်ဝါကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်တွေ
မြင့်ချည်နိမ့်ချည်နေအောင် မောဟိုက် အသက်ရှူ မှားလာပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ”

ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်
ရေရွတ်လိုက်မိပြီးနောက် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းနှင့် စားပွဲပေါ်ကျန်နေတဲ့
စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးကို ဆက်ပြီးစိုက် ကြည့်နေမိပါသည်။ တစ်ယောက်ယောက်
သူ့ကို နောက်ပြီ။ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ကြားဖူးနားဝ တစ်ခုခုနှင့် သူ့ကို
ကျီစယ်တာလား၊ ခြောက်လှန့်တာလား တစ်ခုခုပင်။

ကိုကိုမောင်နှင့် နှင်းဆီတင်ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာကို သိတဲ့သူဟာ
လောကကြီးမှာ အပြင်လူနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်။ ထိပ်ထားထွေးနဲ့
စိမ်းသက်မီ။ သင်းတို့ကကော ဘာအကြောင်းကိစ္စ ရှိတာကြောင့် ခုလို ကျီစယ်
ခြောက်လှန့်စရာရှိရမှာလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့လက်ရေးတွေမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

“ဒါဘာသဘောလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ တောက် ...၊ ငါ့ကိုဘယ်သူ
အရူးလာလုပ်တာလဲ”

နှင်းဆီတင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ရေရွတ်ပြီး ထိတ်လန့်ခြင်းများအကြား
ဒေါသက စိမ့်ခွဲထိုးဖောက် ဝင်လာပါသည်။ ရာရာစစ ... ငါ့ကို ပစ်စာနဲ့ ခြောက်လား
လှန့်လား အရူးလုပ်လားနဲ့ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ဒါ ... ဒါပေမယ့် ... ။

“Rosice လေးဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ဟာ လောကမှာ သူနဲ့ကိုယ်
နှစ်ယောက်တည်းသာ သိခဲ့တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ပဲလေ။ ဘယ်သူမှမသိဆို အရင်းချာဆုံး
သူငယ်ချင်း ဟိုနှစ်ယောက် တောင်မသိတာ။ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး
တခြားဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့တဲ့ အခေါ်အဝေါ်။ ဒါကို ဘယ်သူက သိနေတာလဲ။

“ကိုယ် တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

“မကြာခင် မင်း အနာနား ရောက်လာခဲ့မယ်”

ကြည့်စမ်း။

ဒီစာသားတွေက ဘာသဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ဘာမှအခြေအမြစ်မရှိ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ့်အနားကို
တစ်ခေါက်ပြန်လာနိုင်လို့ ရမှာလဲ။ လုံးလုံးကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ နှင်းဆီတင်က
တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဒီစာမျိုး ထပ်လာရဲလာကြည့်။ ဘယ်သူရေးမှန်းများ သိလို့ကတော့ကွာ။
ခြိမ်းခြောက် နှောက်ယှက်မှုနဲ့ တရားစွဲပစ်လိုက်မယ်။ နှင်းဆီတင်ကိုများ
ဘယ်လိုမိန်းမစား ထင်နေလို့လဲ။ ပျော့ညံ့ညံ့ ရူးနှမ်းနှမ်းနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကလို မအူမလည်နဲ့ မျက်စိမှာ အချစ်တိမ်သလ္လာ တွေဖုံးပြီး စုံလုံးကန်းနေတဲ့
ဆယ်ကျော်သက်မလေး ဖြစ်နေတုန်းပဲများ ထင်လို့လား။

နှင်းဆီတင်က စာရွက်နှင့် စာအိတ်ကို ကောက်ယူရောလုံးကာ
အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ထိပ်ထားထွေး”

ဝေါ့ဒ်ထဲက လူနာတွေကတော့ သူနာမည်ကိုမသိလျှင် အလွယ်တကူပင်
“ ဟို ... ပိုးဟပ်ဖြူဆရာဝန်မလေး” ရယ်လို့ သုံးနှုန်းတတ်ကြပါသည်။
ဂျပန်မင်းသမီးလေး၊ ကိုရီးယား မင်းသမီးလေးရယ်လို့လည်း
ဝိသေသပြုတတ်ကြပါသည်။

ဒေါက်တာထိပ်ထားထွေးသည် ငါးပေခုနစ်လက်မ မြင့်သော အရပ်တွင်
ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်မှာ ပေါင်တစ်ရာ တစ်ဆယ်သာရှိရာ
ပိန်လုပ်လုပ်ကလေးရယ်ပင်။ သူပိန်ပုံက အရိုးဂေါင်ဂင်ကျမနေဘဲ
အရိုးသေးသေးသွယ်သွယ်ပေါ်မှာ ဖြူဖွေးနုနယ်သော အသား အိအိကလေးတွေ
ဖုံးထားတာမျိုးဖြစ်ရာ အဆစ်အမြစ်မပေါ်ဘဲ ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။

အသားအရေက ဖြူအားကြီးပြီး လင်းလက်ကာ ကြွေပန်းကန်ရောင်
တောက်နေ သေးသည်။ ဝတ်လိုက်ပြီလားဆိုရင်တော့ ဖျော့တော့တဲ့ ပန်းနုလေး၊
ဖျော့ဖွေးတဲ့ ဖက်ဖူးစိမ်းလေး ဖျော့မှုန်တဲ့ မီးခိုးနုလေး၊ ဖျော့လွင်တဲ့
ကောင်းကင်ပြာရောင်လေး။ အရောင်ဖျော့ဖျော့ အကျ...လုံချည်
ဝမ်းဆက်မြှောင်ကလေးများသည် ထိပ်ထားတွေရဲ့အဆင်အယင်ပင်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အပွင့်အခက်တို့ အစက်အပြောက်တို့
အစင်းအခြစ်တို့ စသည်ဖြင့် အဆင်ပါရင် မဝတ်တတ်ဘဲ မြှောင်ဖြစ်မှ
ဝတ်တတ်လေရာ အပေါ်မြှောင်ဖျော့ဖျော့ အောက်မြှောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ထိပ်ထားထွေး

သဏ္ဌာန်လေးက ဖျော့ဖျော့လေး လင်းနေတတ်ပါသည်။

အပေါ်က ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူလေး ထပ်ဝတ်ထားလျှင်တော့ လမ်းလျှောက်လာလျှင် ဂျူတီကုတ်ရဲ့ အောက်နားလေးက နောက်ဘက်သို့ ဖားဖားလွင့်လွင့် တဝဲဝဲနှင့် ပဝါဖြူလေးတစ်စုံတစ်ရာ ပြီး မျောလွင့်လာသလိုလိုနှင့် တူလှသည်။ ဖြူဥပြီး သွေးခြည်ဥနေတတ်တဲ့ ခြေဖဝါးကလေးတွင်တော့ သဲကြိုးသေးသေးနှင့် စလစ်ဖိနပ်ပါးပါး ဖြူဖြူကလေး အမြဲဝတ်လျက်သားပင်။

ဘဲဥပုံ မျက်နှာကလေးတင် အသက်သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ထဲ ဝင်တဲ့အထိ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်ယန်းကလေးများရှိနေတုန်းပင်။
ထိုမျက်ဝန်းကလေးများ၏ ရိုးသားသန့်စင်လွန်းမှုကြောင့် ထိပ်ထားထွေးကို ဘယ်သူကမှ ရှိရင်းစွဲအသက်အထိ မမှန်းနိုင်ပါ။ “သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့၊ ရှိပြီလားဟင်” လို့ မရဲတရဲ မေးယူရအောင်ပင် ထိပ်ထားထွေးက နုနယ်သည်။

ထိုနုနယ်စဉ် ဆရာဝန် အပျိုကြီးမလေးကို ခုချိန်ထိ ချစ်မြတ်နိုးသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ ဆေးရုံကို ဟောက်စ်ဆာဂျင် အသစ်ကလေးတွေ ရောက်လာတိုင်းလည်း ထိုအသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပတ်လည် ဟောက်စ်ဆာဂျင်ကလေးတွေထဲမှာ ဒေါက်ဒါထိပ်ထားထွေးကို “မမ” “မမ” နှင့် လေးငါးနှစ်ကြီးမယ်ထင်ကာ ပိုးပန်းချင်တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ပြတတ်သူတချို့ ပါလာတတ်မြဲပင်။

ထိုအခါတို့တွင် ထိပ်ထားထွေးသည် ကလေးရုပ်မစင်ချင်သေးတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးသူ တင်းမှုန်လျက် ...

“ဟိုကျောင်းသား၊ အထဲက ရုပ်အကျဉ်းကို ကြယ်သီးအစေ့ တပ်စမ်း၊ ဘာလဲ..ရင်ဘက်ဟပြနဲ့၊ နင့်ကိုယ်နင် ပရက်စလေ ထင်နေလား၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဖိုသီဖတ်သီတွေ့ရင် နားရင်းတီးပစ်မယ် ... နားလည်လား”

စသည်ဖြင့် အာကြမ်းကြမ်း ဆရာဝန်မမကြီးတွေ လေသံတူ၍

ဖြေခွာက်ရသည်။ ပါထိတူးတန်းမှာ စာသင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်နာမည်ကို ထည့်ထည့်သုံးကာ ...

“နင်တို့ဆရာ နေထွန်းက ငါတို့အောက်တစ်တန်းကတဲ့ မှတ်ထား၊ သူတောင် ငါ့ကို အသေကြောက်တာ၊ သူတပည့်နင်တို့တော့ ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး၊ အပိုးကျိုးကျိုးနေကြ”

ဟု ရုပ်ကလေးနဲ့မလိုက် အိုပုံအိုပန်းဖမ်းကာ သူ့အရွယ်ကို အမှန်သိအောင် လုပ်ထားရပါသည်။ သို့ပေမယ့် နေမြနေစဉ် ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာထိပ်ထားထွေးဟာ မျက်နှာလေးချိုချို၊ စေတနာလေးပိုပိုနှင့် သဘောကောင်းတဲ့ ပိုးဟပ်ဖြူ ဆရာဝန်မလေးရယ်လို့ပဲ လူတိုင်း အမှတ်တရရှိရတာ ပင်။

ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ဆရာဝန် ဆရာဝန်မ အငယ်လေးတွေ နှာစံလေးတွေက

...

“မမရယ်...မမ ဒီလောက် နုနယ်ပြီး လှပနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုတာလဲဟင်၊ မမကိုကြိုက်တဲ့သူတွေလည်း ပုံလို့ရှိရက်နဲ့များ၊ မမ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားခဲ့ဘူးလား ... ဟုတ်လား”

ထိုသို့မေးကြလျှင် ထိတ်ထားထွေးက ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ...

“တို့ သိပ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူ သေသွားပြီး ကတည်းကနောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရတော့လို့ အိမ်ထောင်မပြုတော့တာပါ၊ ဘယ်တော့မှ ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ စကားကုန်ပိတ်ပြောကာ ပြောပစ်လိုက်တတ်ပါသည်။

“နော်စမ်းမေရေ”

“ရှင် ... မမ”

“နေ့လယ်က ကျွန်မဖို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ စာအိတ်ရောပြပါဦး၊

ဖိတ်စာလား နော်စမ်းမေ”

နေ့လယ်က ထိတ်ထားထွေး အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်နေစဉ် နော်စမ်းမေက

...

“မမအတွက်တဲ့၊ လူတစ်ယောက် စာလာပို့တယ် မမ”

“စာ !”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စာအိတ်တစ်အိတ်”

“ကျွန်မ စားပွဲပေါ်ထားလိုက်ပါ နော်စမ်းမေ၊ တခြားဘာပြောသေးလဲ”

“မပြောဘူး မမ၊ ဒေါက်တာထိပ်ထားထွေးကို ပေးပါလို့ပြောတယ်”

“လာပေးတဲ့သူရော”

“ပြန်သွားပြီ မမ”

“ဒါဖြင့် ထားလိုက်ပါ”

အလုပ်နည်းနည်းပါးမှ နေ့လယ်က စာဆိုတာ သတိရကာ သူနာပြု
နော်စမ်းမေကို လှမ်းမေးမိလျှင် ...

“အဲဒီ စားပွဲမှာပါ မမ၊ စာအိတ်အဝါလေး”

ဘောလိပင်ထည့်သည့်ခွက်နှင့် ဖိထားသော စာအိတ်ဝါလေးကို
ထိပ်ထားထွေးက လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ စာအိတ်ကို ဖိကိုင်ကြည့်တော့ အထဲမှာ

ဖိတ်စာဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့် ကတ်ထူထူမျိုး မဟုတ်ဘဲ စာရွက်ပါးပါးသာ ပါတာသိရသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားသည့်စာကို ထိတ်ထားထွေးက ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်တာထိတ်ထားထွေး

M.B.,B.S.,M,Med. Sc. (Int.Med) ၊

အထွေထွေရောဂါကုသမားတော်”

ဒီစာသားဟာ ထိပ်ထားထွေးထိုင်တဲ့ ဆေးခန်းတွေရဲ့ လူနာခန်းအဝမှာသော် လည်းကောင်း၊ ထိပ်ထားထွေးရဲ့ အိမ်မှာသော်လည်းကောင်း ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်က စာသားဂုဏ်ပုဒ်တို့ပင်။

ထူးခြားမှုက လက်ရေး။

ထိပ်ထားထွေးသည် နှုတ်ခမ်းကလေး ပွင့်ဟကာ ကြက်သေ,သေပြီး စာအိတ်ကို ငိုငိုကြီး စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ လူက ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ်နှင့် shock ရသွားတာလိုမျိုး။ ရှေ့ဆက် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ဒက်စတော့ပ်အုပ်ချလိုက်သလို ရောက်ရာအရပ် ဖြစ်ရာပုံစံနှင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သေသွားတာ။

ဒီလက်ရေးကို ထိပ်ထားထွေး သိသည်။ ဘယ်တော့မှာမှမမှေ။ ဘယ်တော့မှ မမှတ်မိဘဲ နေမှာမဟုတ်။ အခုထိအောင်ပဲ ဒီလက်ရေးနှင့် စာလေးတစ်ချို့ကို ထိပ်ထားထွေး သိမ်းဆည်းထားဆဲဖြစ်ကာ အမှတ်တရ ရှိလာတိုင်း တသသထုတ်ပြီး ကြည့်မိတုန်း။ အဲဒီ စာလေးတွေရဲ့သက်တမ်းက နှစ်နှစ်ဆယ်ရှိခဲ့ပေမယ့် ထိပ်ထားထွေး အဖို့တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတောင် တစ်ကြိမ် ပြန်ထုတ်ပြီး ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

ထိပ်ထားထွေးသည် အသက်ရှူဖို့ ပြန်သတိရကာ ဖျက်ခနဲ

ပြန်လည်လှုပ်ရှားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“နော်စမ်းမေ၊ နော်စမ်းမေ၊ ဟေး ... နော်စမ်းမေကို တစ်ယာက်လောက်
ခေါ်ပေးကြပါဦး”

သူ့စိတ်တွေ မြန်လာပြီ ဆိုရင်တော့ ဖြူညွန့်ထွေးတဲ့
သဏ္ဌာန်လေးနဲ့မှမလိုက်တဲ့ အသံခပ်ကြီးကြီးနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ဖြစ်တတ်သည်ကို သိကြတဲ့ အနားက ထဘီနီသူနာပြုကလေးသည်
အခန်းပြင်ထွက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေတဲ့ နော်စမ်းမေကို
လက်ထုပ်တီးခေါ်ရသည်။

“မမ ခေါ်နေတယ်”

“လာပြီ ... လာပြီ”

အခန်းထဲ သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဝင်လာသော နော်စမ်းမေကို
ထိပ်ထားထွေးက အိတ်ဝါကလေး မြှောက်ကိုင်၍ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါပြရင်း ...

“ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်တုန်းက ...”

“နွေလယ်ကလေ မမ၊ မမကို ကျွန်မ လာပြောတယ်လေ”

“ဘယ်သူ လာပေးတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ပဲ မမ”

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား မေးတာလေ”

“ယောက်ျား ..မမ”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဟို ... ရိုးရိုးပုံစံပါပဲ မမ”

“သူ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဒေါက်တာထိပ်ထားထွေးကို ပေးပေးပါလို့ပဲ ပြောပါတယ်”

“အဲဒီ တုန်းက ကျွန်မက ဘယ်မှာလဲ”

“ဝေါ့ဒ်ထဲမှာပါပဲ၊ ဒေါ်အုန်းရီကို အောက်ဆီဂျင်ပေးဖို့ မမ

အလုပ်များနေတုန်းပါ”

ထိပ်ထားထွေးသည် ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ ထပ်သိနိုင်စရာ မပေါ်တဲ့အတွက် နော်စမ်းမေကို ဆက်မမေးတော့ဘဲ စာအိတ်ဝါလေးကို ဖြိုခနဲ ဆွဲဆုတ်ဖောက်လိုက်လေသည်။ အတွင်းမှာ စာရွက်ဝါဝါ။ ထိပ်ထားထွေးက စာရွက်ကို ကမူးရှူးထိုးဖြန့်လိုက်ပါသည်။

“စနေမလေး”

“ဟင်”

ထိပ်ထားထွေးသည် တုန်ခနဲနေအောင် လန့်ဖျပ်သွားပြီး စာရွက်ကို တခြားသူတွေ မြင်မှာ ဖတ်မှာစိုးသလို ပြန်ပြီး ချိုးခေါက်လိုက်မိပါသည်။ ချက်ချင်း ချွေးစေးတွေ လက်ဖဝါးမှာ စိုစွတ်စေးကပ်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်စက်ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာပါသည်။

စနေမလေးတဲ့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်ကလွဲရင် “သူ” တစ်ယောက်ပဲသိတဲ့ အခေါ်အဝေါ်။ စနေသမီး ထိပ်ထားထွေးကို နာမည်စာလုံးတိုင်း စနေနံမို့ သူက ချစ်စနိုးနှင့် “စနေမလေး” လို့ ခေါ်ပုံကို အင်မတန် ထူးဆန်းနှစ်သက်ခဲ့တာလေ။ ထိပ်ထားထွေးကို စနေမလေးလို့ မိဘကလည်းမခေါ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မခေါ်။ ဘယ်သူမှ မခေါ်ခဲ့။ သူတစ်ယောက်သာ။

သူ ဒီလိုခေါ်တတ်တယ် ဆိုတာကို အရင်းနှီးအချစ်ခင်ဆုံး (အဲဒီ တုန်းက)ပေါင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း နှင်းဆီတင်တို့ စိမ်းသက်မိတို့တောင်မှ

မသိခဲ့ဘူးလေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြကြရဘူးလို့ ကတိတည်ထားခဲ့ကြတာ။
တကယ်လည်း မပြောခဲ့။ ဒီအခေါ်အဝေါ်ကိုသုံးကာ သူ့လက်ရေးနှင့်
ရေးလာသည့်စာဟာ ...။

ထိပ်ထားထွေးသည် မဖူးစပ်က ချွေးဥလေးတွေကို တစ်ရှူးတစ်ရွက်
ဆွဲယူသုတ်ပစ်ကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း စာရွက်ကို
ပြန်ပြီးဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“စနေမ,လေး”

လက်ရေးမြင်တာနဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမှာပါ။

မင်းကို သိပ်ချစ်လို့၊ မင်းအနားကလွဲပြီး တခြားမနေနိုင်လို့ ကိုယ်
တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

မကြာခင် မင်းအနားနား ရောက်လာခဲ့မယ်။

မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ...

ကိုကိုမောင် ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား”

ထိပ်ထားထွေးသည် ပါးစပ်မှ ဖွင့်ဟ၍ ပင် ဘုရားသုံးကြိမ် တ,လိုက်မိပြီး
ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာပါသည်။ စာကိုခေါက်ပြီး စာခေါက်ကို စာအိတ်ထဲ
ထိုးထည့်တာပင် အပေါက်လမ်းက မတည့်ချင်။ တော်တော်နှင့် ရှောရှောရှူရှူမဝင်။
နောက်ဆုံး ဝင်သွားတဲ့အခါ ထိပ်ထားထွေးက စာအိတ်ကို စားပွဲအံဆွဲ ဆွဲဖွင့်ပြီး
ပစ်ထည့်ကာ ပြန်ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဘာလဲ ...။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘယ်သူက သူ့အပေါ်ခြောက်လှန့်ရတာ လဲ။
ကိုကိုမောင်မှ မရှိတော့တာ။ မရှိတော့တဲ့ ကိုကိုမောင်က ဘယ်လိုလုပ် စာရေးနိုင်ပြီး
ဘယ်လိုလုပ် ထိပ်ထားထွေး အနား ပြန်ရောက်လာမှာတဲ့လဲ။

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ထိပ်ထားထွေး တစ်ကိုယ်လုံး စော့ချွေးတွေပြန်ကာ
မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်မိပါသည်။

ရင်တွေက ပေါက်ထွက်မတတ် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေကာ လူက
မူးမိုက်ပြာနှမ်းလာ၍ စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်ချပြီး တစ်ခဏ အသက်မှန်မှန်ရှူကာ
ငြိမ်သက်နေလိုက်ရပါသည်။

*

“စိမ်းမိသက်”

ဘဝဆိုတာဟာ ကိုယ်က ကောင်းမယ်ထင်လို့
ရွေးချယ်လုပ်လိုက်တိုင်းလည်း ကောင်းချင်မှကောင်းကာ ကံဆိုးရင် အမှားအယွင်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတတ်တာပဲလို့ စိမ်းသက်မိက ထင်ပေသည်။

ခုနေခါများ ကိုယ်နှင့် ပြိုင်တူထပ်တူ အသည်းကွဲခဲ့ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နှင်းဆီတင်နှင့် ထိပ်ထားထွေးတို့ ခုထိ
အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ အပျိုကြီးတွေအဖြစ်နှင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေတာ
တွေ့မြင်ရတဲ့အခါတိုင်း ကိုယ့်နံဘေးက ကိုးနှစ်အရွယ်သားလေး “သက်ထွဋ်မောင်”
ကို သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် ကြည့်မိသည်။

ငါလည်း အိမ်ထောင်မပြုမိခဲ့ရင် ကောင်းသားလို့
တွေးမိလိုက်သလိုရှိရင်တော့ ထိုအတွေးကို ခေါင်းခါထုတ်ကာ ...

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်သာ မပြုခဲ့ရင်
ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားကလေးကို ဘယ်ရခဲ့ပါ့မလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သားလေးကို ရခဲ့တဲ့အတွက် တစ်ခုတည်းနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ မမှားဘူး”

ဤသို့ဇွတ်ပြန်တွေးမိသည်။ “မုဆိုးမ” ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့
လဲယူလိုက်ရတဲ့ ဒီဘဝမှာ သားလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ က အမြတ်ပေါ့။

သားလေးရဲ့အမည်ထဲက “သက်” သည် စိမ်းသက်မိကို ကိုယ်စားပြုကာ

“ထွဋ်” ကတော့ သားရဲ့အဖေ ဦးမင်းထွဋ်ကို ကိုယ်စားပြုသည်။ “မောင်” ကတော့ ...။

“သက်မင်းထွဋ် ဆိုလည်း ရတာ ပဲ သက်ကလေးရယ်၊ မောင်က ဘယ်ကပါလာရတာ လဲ”

သား ခြောက်နှစ်သားမှာ အစ်ကိုကြီး ဆုံးသည်။ အစ်ကိုကြီးက စိမ်းသက်မီထက် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြီးပေမယ့် ကွယ်လွန်ဖို့ရာတော့ အသက်ငါးဆယ်ဆိုတာ ငယ်လွန်းပါသေးသည်။ အသည်းရောဂါနှင့် အစ်ကိုကြီး ဆုံးတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က စိမ်းသက်မီ သုံးဆယ့်ငါး သုံးဆယ့်ခြောက်တွင်း။ ခုတော့ ... အသက်က သုံးဆယ့်ကိုးထဲကိုဝင်ပြီ။ အသက်သုံးဆယ့်ကိုးမှာ သားက ကိုးနှစ်ဆိုတော့ အရွယ်ကွာခြားလှသည်။

သို့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုတာကိုက ဆွေမျိုးမိဘတို့က ထက်ထက်သန်သန် နားချ တိုက်တွန်းကြလွန်းလို့ နှစ်ရှည်ဆွဲ ငြင်းဆန်နေရာက နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျမှ စိတ်လျှော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့တာ။ ဒီတော့ သားကို အသက်သုံးဆယ်ပြည့်လုနီးမှ မွေးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်အပေါ်ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ အသက်ကြီးကြီး ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားကလေးနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ အခြေအနေမှာ သူ့ဘဝဟာ လုံခြုံအခြေကျပြီလို့ ထင်မှတ်ခဲ့ပေမဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတော်ကောင်း ခင်ပွန်းသည်ကြီးက ဆုံးသွားကာ သူ့မှာမုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အပျိုကြီးတို့နဲ့ယှဉ်တော့ မုဆိုးမဆိုတာ မျက်နှာပဲ ငယ်စရာလိုလိုပင်။ သို့သော် သားအတွက် တစ်သက်တာ မပူရအောင် ပြည့်စုံလျှံပယ်တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတို့နှင့် ရတနာဆိုင်တစ်ဆိုင် ကျန်ရစ်တဲ့ အနေအထားကြောင့်တော့ သူ့မှာ ဘာမှမပူပင်ရ။ တကယ်တော့ စိမ်းသက်မီရဲ့ ငယ်ဘဝဟာ ခုလိုမပြည့်စုံပါ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တွဲထဲမှာ နွမ်းပါးမျက်နှာငယ်ရသည်။ ဆိုင်တယ် မဆိုင်ဘူး မသိပေမယ့် ကိုကိုမောင်အချစ်ကို သူ တစ်ယောက်တည်း အပြည့်အဝ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မှာ နွမ်းပါးမှုကြောင့်လားလို့ အမြဲတွေးသည်။

ကိုယ့်ကိုတော့ သူက တကယ်ချစ်တာ၊ ဟိုဟာတွေအပေါ်တော့ သူဌေးသမီးတွေမို့ စိတ်လည်သလို ဖြစ်သွားလာလို့ စိမ်းသက်မီက အမြဲနွတ်တရွတ် တွေးပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ လူဆိုတာတော့ ဆင်းရဲမလား၊ ချမ်းသာမလား၊ မေးရင် ချမ်းသာမယ် ဖြေမယ့်သူချည်းပေါ့။

သူဌေးသမီးယူမလား၊ ဆင်းရဲသား၊ သမီးယူမလားမေးရင် သူဌေးသမီး လိုချင်တဲ့ သူချည်းပေါ့။ ချစ်စိတ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ မပြည့်စုံသူကိုရွေးရင် ရွေးရမည်၊ ချစ်စိတ်ဆိုတာမပါဘဲ ဆိုရင်တော့ ပြည့်စုံသူကိုပဲ ရွေးချင်ကြမှာပါ။

ဒါကြောင့် စိမ်းသက်မီသည် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်အကြား လှည့်ဖြားခဲ့တဲ့ ကိုကိုမောင်ကို ဘယ်တုန်းကမှစိတ်မနာနိုင်ပေ။

သူ့ခမျာ ငါ့လို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကိုပါ မပြတ်ရက်ဘဲ ရှိခဲ့တာဟာ တကယ်ချစ်ရှာလို့ပဲပေါ့။ ဤအတွေးက အတော်စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းကာ ဘဝရဲ့ခဲယဉ်းပင်ပန်းတဲ့ အချိန်အတော်များများတွင် ဤအတွေးကို အားဆေးတစ်ခုအဖြစ် သုံးစွဲခဲ့ရပေသည်။

‘ခုတော့ ကုဋေကုဋာရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိမ်းသက်မီ။ ရွန်းလက်တောက်ပဆဲ အလှတို့ဖြင့် တင့်တယ်ပွဲတိုးသော သူဌေးမ မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ အန္တရာယ်ရန်စွယ်တို့ကို ကြုံကြုံခံရသည်။’

ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ဖူးပြီ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုတော့ ကြည်ညိုအားကိုးခဲ့ပြီးပြီး။ နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ ရှိကိုမရှိသင့်တော့ဘူးလို့ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချ ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

စိမ်းသက်မီ ကားကိုခြံဝင်းထဲ မောင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ကအလုပ်သမား နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဟာ ခြံထဲရောက်နေကြတာ သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ တစ်ရောက်တစ်လေမဟုတ်ဘဲ အားလုံးဟာ ခြံစည်းရိုးစပ်နား ရောက်နေတာ။ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ ခြံစောင့်မာလီ ဦးထွန်းက စိမ်းသက်မီရဲ့ကားနောက် ပြေးလိုက်လာပါသည်။

စိမ်းသက်မီက ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်ကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးထွန်း”

နေကာမျက်မှန်ကို ဆံပင်ပေါ် တွန်းတင်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟိုဘက်ခြံက ကျွန်တော်တို့ သရက်ကိုင်းကို ခုတ်ပစ်လိုက်လို့ပါ ဆရာမ”

ဦးထွန်းက စိမ်းသက်မီကို ဆရာမဟု ခေါ်တတ်သည်။ စိမ်းသက်မီက မျက်ခုံးပင့်ကာ ...

“ဟို ... မချစ်စုကိုင်းကို !”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင် ... ဒီလောက် အသီးတွေ ဝေဝေဆာဆာ ညွတ်နေတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုင်းက သူတို့ဘက်ခြမ်းထဲလည်း ယိမ်းနေတော့ သရက်သီးတွေကို ရှဉ့်ကကိုက်ပစ်ရင် သရက်သီးတွေက သူတို့ခြံထဲဘက် ကြွေကျပြီး သူတို့သံမံတလင်းမှာ အနှစ်တွေလာပြီး ပေပွနေတယ်တဲ့၊ မပြောမဆိုနဲ့ ခုတ်ချနေလို့ ကျွန်တော်တို့ သွားပြောနေတာ”

စိမ်းသက်မီက ခြံဘေးဘက် ခြံစည်းရိုးဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ မချစ်စုသရက်သီး ကြိုက်တဲ့သူမို့ တကူးတက စိုက်ခဲ့တဲ့အပင်ပါ။

ခုလိုမိုးဦးရာသီကစပြီး စိမ်းစိမ်းလေး ခူးပြီးစားနှင့်ပေါက်ကာ ပုဇွန်ခြောက်မှုန့် ဆီချက်လေးနှင့် သုပ်စားမလား။ ဝင်ရောင်မှာခူးပြီး အစိတ်ရှည်တွေခြမ်းကာ ငါးပိထောင်းလေးနဲ့ တို့စားမလား။ အပင်အပေါ် အမှည့်ခံပြီး ခွဲစိတ်ရေခဲသေတ္တာထဲ အေးအောင်ထားကာ ထမင်းစားအပြီး အစာပိတ် အချို့တည်းမလား။

ကိုယ်မက်မက်မောမောစားတဲ့ သရက်ပင်မို့ ဒေါက်တပွပွနှင့် ခြံစည်းရိုးနား ရောက်သွားသော်လည်း အိမ်နီးနားချင်းတွေတိုတဲ့ ထောက်ထားရမယ့် မျက်နှာလည်း ရှိသေးရာသိပ်လည်းရန်မစွာလိုပဲ ...

“ဘာများဖြစ်လို့လဲရှင်”

ဟိုဘက်ခြံတွင်းက အိမ်ရှင်ယောက်ျားနှင့် အလုပ်သမားတို့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အဲဒီ အိမ်ဟာ ပြောင်းလာတာ သုံးလေးလသာရှိသေးပြီး စိမ်းသက်မီနှင့် မခင်မင် မကျွမ်းဝင်ပါ။ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးကိုတော့ လက်ဆောင်အလှထားပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးပေး၍ သွားစားလိုက်ဖူးပြီး ဒီနောက်တော့ အဆက်ဆံ အကူးအလူးလည်း မရှိခဲ့ကြ။

အိမ်ရှင်လင်မယားရဲ့ မျက်နှာတွေပင် မေ့တော့တော့။ ခြံထဲဆင်းလည်း ဒီဘက်အခြမ်းကို ရောက်ခဲ့လှပြီး ပန်းအိုးတွေနှင့် Lawn မြက်ခင်းလည်း ဒီဘက်အခြမ်းကိုပဲ ရောက်တာကများလေရာ သူတို့ကိုလည်း ခြံထဲသိပ်မမြင်ဖြစ်ပါ။ သရက်သီးခူးလည်း အိမ်ကအလုပ်သမားတွေသာမို့ ဒီနှစ်သရက်သီးတွေ စ,သီးပြီး ပြွက်ခဲလာချိန်မှာ ညွတ်နေတဲ့ သရက်သီးတွေကို တစ်ခါတစ်ရံ ထွက်ကြည့်မိတတ်တာထက်အပြင် ခြံစည်းရိုးနားတော့ မကပ်မိ။

စိမ်းသက်မီ အမေးကြောင့် ကျောပေးနေတဲ့ အိမ်ရှင်ယောက်ျားက လှည့်ကြည့်လာပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ...

“ဪ...အသီးတွေက ရှဉ့်တွေဖောက်လိုက် ကိုက်ဖြတ် ချလိုက်နဲ့ ဒီဘက်မှာ ပြုတ်ကျကွဲပြီး ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ ဒီကိုင်းခုတ်ပစ်တာပါ”

“ရှင်”

စိမ်းသက်မီသည် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သော်လည်း အံ့ဩတကြီးသာ အာမေဇွိတ်သံ ပြုနိုင်ကာ သူတို့ခြံထဲခုတ်ချပြီးဖြစ်တဲ့ သရက်ကိုင်းတွေရော အသီးတွဲလောင်းတွေကိုပါ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီသရက်သီးတွေ လိုချင်လို့များ မထင်နဲ့နော်၊ မောင်တူးပြီးရင် အသီးတွေချွေပြီး သူတို့ဘက်ပြန်ပေးလိုက်”

“ဒီမှာ...ဒီမှာရှင်”

ထိုသူက စိမ်းသက်မီကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ စိမ်းသက်မီက လှေကား နှစ်ခွထောက်ထားတဲ့အပေါ်ထိုင်ကာ ခုတ်နေတဲ့လူကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ရှင်လည်း ခုတ်တာ တစ်စိတ်ရပ်ထားပါဦး၊ သရက်သီးကြွေ ကျလို့ ဒီသရက်ကိုင်းကိုခုတ်ပစ်တယ်ဆိုတာကတော့ ရှင်တို့လုပ်ရပ် မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“သရက်သီးကြွေကျတယ်ဆိုတာက ပြောတော့ ပေါ့ပေါ့လေးကိုဗျ၊ တကယ်တမ်းက ရှဉ့်ကကိုက်ဖောက်စားတော့ သရက်သီးတွေက အပင်ပေါ်မှာတင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်ပြီးပုပ်နေပြီ၊ ပြုတ်ကျတော့ ဗျတ်ဆိုကွဲအက်ပြီး အနှစ်တွေက ဟိုစဉ် ဒီစဉ် ဗျက်ပြဖြစ်ပြီး ရွံဖို့သိပ်ကောင်းတာ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒါ ... ကျွန်မသရက်ပင်လေး ရှင်တို့ခုတ်ခွင့်မရှိဘူး”

“မခုတ်ရင် ဒီတိုင်းဆက်ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ဗျ၊ ကိုင်းကဒီဘက်ခြံထဲ လာကျူးနေတာ”

“ကျူးနေပေမယ့် ကျွန်မဘက်ခြမ်းက ကျွန်မပိုင်တဲ့အပင်လေ၊ ခုတ်ချင်ရင်တောင် ရှင်တို့ကျွန်မကို အရင်ပြောဆို ခွင့်တောင်းရမှာလေ”

“ခင်ဗျားဘက်က အပင်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဟာ ... ဒီလိုပြောလို့ မရဘူးလေ၊ ဒီကိန်းဟာ ဒီအပင်ကပဲ၊ ဒီအပင်ဟာ ကျွန်မတို့ခြံကပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ကိန်းပဲ”

“ဒီဘက်ထဲ ကျူးကျော်နေလို့ ခုတ်တာလေ”

“ခုတ်ကို မခုတ်ရဘူး၊ ကျွန်မကို ရှင်တို့ အရင်ပြောရမယ်၊ ခင်ဗျားအပင်က အသီးကြွေကျလို့ခြံထဲ ညစ်ပတ်တယ်ပေါ့၊ တစ်ခုခု ကြည့်လုပ်ပါဆိုရင် ကျွန်မက ကိန်းကိုဒီဘက်ထဲ ကြိုးနဲ့ပြန်ဆွဲရင် ဆွဲထားမယ်၊ အသီးအားလုံး အဲဒီ ကိန်းက ခူးပစ်လိုက်တာမျိုး လုပ်ရင်လုပ်မယ်၊ ခုတ်ရင်လည်းခုတ်မယ်၊ ကျွန်မဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြည့်လုပ်မှာ”

“သူတို့ တစ်ခါတလေ သရက်သီးလာခူးနေတာပဲ ဒီဘက်ထဲ ကြွေကျနေတာ ခင်ဗျားရဲ့ဒီအလုပ်သမားတွေ မြင်နေသားပဲ၊ သူများခြံထဲ လာညစ်ပတ်နေတာကို အရေးတယူမှ မလုပ်တာ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ရတာ ပေါ့ဗျ”

လေသံမာနှင့် ရန်တွေ့တဲ့ ထိုယောက်ျားကို စိမ်းသက်မီက မျက်မှောင်တွန့်ကာကြည့်ရင်း ...

“ရှင် ဘာပဲပြောပြော၊ ကျွန်မကို မခုတ်ခင် ခွင့်တော့တောင်းကိုတောင်းရမယ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားခြံထဲဘက်ကို ဘာမှလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင် စကားပြောတာ လက်ပေါက်ကတ်လှချည်လား”

“အဲဒီ တော့ ... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“ဟာ”

“ပြော ... ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာလာရှာနေတယ် ... ကျွတ်”

“ဟာ ... ရှင် တော်တော်ယဉ်ကျေးမှုမဲ့ပါလား”

“ဘာ ...၊ ယဉ်ကျေးမှုမဲ့တယ် ! ”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားသာရိုင်းတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က အမှိုက်သရိုက် သူများခြံဘက် ပြုတ်ကျပေပွနေတာကိုတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့သရက်ကိုင်းထိတော့မှ ဖြစ်နေလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ့်သရက်ကိုင်းကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ခုတ်ချတာ ဘယ်သူက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ နေမှာလဲ”

“ဘာလဲ ... ကျုပ်က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဖို့အရေး ခင်ဗျားကို လာလာပြီး တိုင်ပင်လိုက်ခွင့်တောင်းလိုက် လုပ်နေရမှာလား၊ ပြောထား၊ ခင်ဗျားကို အရေးတယူ လာလာပြောမှကြိုက်တတ်ရင် နောင်ပြောပါမယ်ဗျာ”

“ဘာပြောတယ်ရှင့်၊ ရှင် တော်တော် ... တော်တော် မိုက်ရိုင်းပါလား”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်”

စိမ်းသက်မီသည် တစ်ဖက်ခြံကလူကို စိမ်းတောက်တဲ့မျက်လုံးများနှင့် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မထေမဲ့မြင်ပြန်ကြည့်နေတဲ့ သူပုံစံကို ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲလှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဆက်ပြောလေ ကိုယ်သိက္ခာကျလေပဲ။ ပြောလေ ဆိုးလေ စကားထဲ ဖိစရာ နင်းစရာ အထအန ကောက်စရာပါလျှင် ဒီလူက ထပ်၍ ရီသဲ့သဲ့ ပြောဆိုနေရဦးမည်။

အိမ်မှာက မိန်းမသားတွေချည်း။ ယောက်ျားဆိုလို့ ဦးထွန်းနှင့် သားလေးပင်။ မိန်းမသားထဲကတောင် မေမေ တစ်ယောက် အင်အားလျော့နေသေးသည်။ တရားစခန်းသွားဝင်နေ၍ လူကြီးသူမ အဟိတ်အဟန့်လည်းမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စော်ကား မော်ကားနိုင်ချင်လှတဲ့ ယောက်ျားတို့ကို စိမ်းသက်မီ ရွံရှာလှသည်။ ကိုယ့်နောက်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ

မရှိတာသိ၍ အနိုင်ကျင့်ရန်စောင့်ရဲကြသည်။

စိမ်းသက်မီသည်လည်း တကယ်တမ်းကျ သူတင်ကိုယ်တင် ပြဿနာဖြိုင်မဖြစ်ရဲပါ။

တစ်ခုခုဆိုရင် အားငယ်ပြီး မျက်ရည်က အရင်ရစ်ဝဲချင်လာတတ်သည်။

“တောက် ... တော်တော်လူပါးဝတဲ့သူ”

စိမ်းသက်မီက ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခြေပစ်လက်ပစ် မှီပစ်လိုက်ပါသည်။

“မမ ... ရေ”

အကြည်က သောက်ရေအေးအေး ထည့်ယူလာပေးသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း ဒုတ် ... ဒုတ်နဲ့ ဒုတ်နေသံကို ဘယ်ကဘာသံလဲလို့ ဇေဇေဝါနဲ့ နားစွင့်နေတာ၊ နောက်မှဂျတ်ခနဲ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသံကြားမှ ထွက်ကြည့်ရတာ မမရဲ့”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ဆက်မကြားချင်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ကို လျှော့လိုက်မယ် အကြည်ရယ်၊ ပြဿနာဆက်ဖြစ်နေရင် ဒီလူပါးစပ်က ရမ်းရမ်းကားကားပြောမယ့်ပါးစပ်၊ ကိုယ်ပဲနာပြီး သိက္ခာ ကျရမှာ”

စိမ်းသက်မီက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။
ရေအေးအေးကို မော့သောက်ရင်း ဧည့်ခန်းရဲ့ထောင့်
စားပွဲအသေးကလေးပေါ်တင်ထားတဲ့ စာအိတ်ဝါဝါလေး တစ်အိတ်ကိုမြင်မိလျှင် ...

“ဟိုဟာ ဘာလဲ၊ ဘာစာအိတ်လဲ”

“ဪ ... နေ့လယ်က စာတိုက်ကလာတာ မမ၊ စာပို့သမား
လာပို့သွားတာ”

အကြည် သွားယူလာပေးတဲ့ စာအိတ်ကို တအံ့တဩ
လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ အိမ်ကို စာတွေ ဘာတွေ လာလေ့မှရှိတာ။ စာအိတ်ပေါ်က
လိပ်စာကို ဖတ်လိုက်လျှင် ...

“ဒေါ်စိမ်းသက်မီ

အမှတ်(...)၊ ရွှေတောင်ကြားရိပ်သာလမ်း၊”

ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။”

“ဟင်”

စိမ်းသက်မီရဲ့ မှီထိုင်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်သွား ရပါသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“စာတိုက်ကလာတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဘာ ... ဘာပြောသေးလဲ”

အကြည်က ဇေဝေဇဝါလေးနှင့် ...

“ဘာမှမပြောဘူးလေ မမ၊ စာပို့သမားက ခြံတံခါးက စာပုံးထဲပဲ
ထည့်သွားတာပါ။ ကျွန်မက စာပို့သမားကို အိမ်ထဲက လှမ်းမြင်လိုက်လို့ စာတွေ
ဘာတွေလည်း လာလေ့ မရှိတော့ဆင်းသွားပြီး ချက်ချင်းပဲ သွားယူကြည့်လိုက်တော့၊
မမနာမည်နဲ့စာဆိုတော့ ဒီမှာထားထားတာ”

အင်းလေ ...။ စိမ်းသက်မီမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်က ကယောင်ကတန်းနှင့်
ယောင်ယောင် မှားမှား မေးချင်ရာ လျှောက်မေးမိတာ။ စာလာပို့တာကို
စာပို့သမားက ဘာများပြောစရာရှိသေးလို့လဲ။

အကြည်က အိမ်မှာ သားလေးတစ်သက် နေလာတဲ့ လူယုံလူရင်း
ဖြစ်နေပြီမို့ စိမ်းသက်မီကို စိုးရိမ်ပူပန်သလို ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ၊ ဘာစာမို့လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စာတွေဘာတွေ လာလေ့မရှိလို့ ငါအူကြောင်ကြောင်
မေးမိတာပါ။ သွား ... သွား ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ သားလေး ကျူရှင်ဆရာမ
ရောက်နေလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အခန်းထဲမှာ စာသင်နေပါပြီ၊ ဆရာမကပြောတယ်၊ သူ
ခေါ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ပန်းချီသင်ပေးမလို့ဆရာက မသင်ဖြစ်တော့ဘူးတဲ့၊
နယ်ကိုပြောင်းတော့မှာမို့လို့တဲ့ မမ”

“အင်း...အင်း၊ ဒါဖြင့် နောက်မှ တစ်ခြားက ရှာပေးရတာ ပေါ၊
နင်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့အကြည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိမ်းသက်မီသည် သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေတဲ့ စာအိတ်ပေါ်က
လက်ရေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စာအိတ်ကိုဖောက်ကာ အထဲက
စာရွက်ဝါလေးကို ဆွဲဖြန့်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“မြက်ခင်းစိမ်းလေး”

အမယ်လေး ... ဘုရား ... ဘုရား။ စိမ်းသက်မီသည်
တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာတဲ့ ရင်ကိုဖိကာ ကြက်သီးမွေးညင်း ရှိန်းရှိန်းထလျက်
ချက်ချင်းမတ်တတ်ငိုချလိုက်မိတော့မလို့ မွန်ထူကြေကဲ့သွားပါသည်။

“စိမ်းက သူတို့နဲ့ယှဉ်တော့ မိုးနဲ့မြေပါ ကိုမောင်ရယ်၊ စိမ်းက မြေကြီးပါ၊
အောက်ကပါ”

စိမ်းသက်မီ ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောမိစဉ်တုန်းက သူ့ကိုရွန်းရွန်းစားစား

မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်လျက် ...

“စိမ်းက မြေကြီးတော့ မြေကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးမြေပြင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊
မြေပြင်ပေါ်က မြက်ခင်းစိမ်းလေး၊ အေးမြစိမ်းလန်းတယ်၊
စိတ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေတယ်”

အဲဒီ ကစပြီး ကိုယ့်ကို “မြက်ခင်းစိမ်းလေး” လို့ ကိုမောင်
အမြတ်တနိုးခေါ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမသိပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အသိမပေးခဲ့ပါ။ သူ့ဘက်မှာလည်းပဲ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူးဆိုတာ
စိမ်းသက်မိသိသည်။ နှစ်ဦးတည်းသိတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေး။ ဒါကို နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်အကြာမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က သိစရာအကြောင်းရှိလို့လဲ။

“မြက်ခင်းစိမ်းလေး ...

လက်ရေးမြင်တာနဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမှာပါ။

မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ မင်းအနားကလွဲပြီး တခြားမနေနိုင်လို့
ကိုယ်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

မကြာခင် မင်း အနားနား ရောက်လာခဲ့မယ်။

မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ...

ကိုကိုမောင် ...”

စိမ်းသက်မိသည် စာရွက်လေးကို ရင်ဖျက်ခနဲကပ်ကာ ချက်ချင်း
မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲတက်လာပါသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘယ်ကလဲ ... ဘယ်သူလဲ။
ကိုကိုမောင်က ရှိမှမရှိတော့ပဲ။ တကယ်ပဲ ကိုကိုမောင် အစစ်များ
ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ကတော့ ဝမ်းသာအားကိုးအားထားစွာ ပြေးဖက်ဆီးကြိုလိုက်မှာပဲ။

“Rosie လေး ...

ကိုယ် ဒီနေ့ ဘယ်ကိုရောက်ခဲ့လဲ သိလား။

Rosie လေးကို ကိုယ် ကားမောင်းစသင်ပေးခဲ့တဲ့ အာစီတူး

ကျောင်းဝင်းထဲကိုပေါ့။ မရောက်တာကြာလို့ အမှတ်တရခြေရာလေးတွေကို ပြန်တွေ့ရနိုးနိုး ကိုယ်သွားရှာဖွေတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကလေးလေးတွေ ကျောင်းတက်နေကြတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အများကြီးပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီနော်။

ကိုယ်နဲ့ Rosie လေးနဲ့ မကြာမကြာ အတူထိုင်ဖူးတဲ့ ကုက္ကိပင်ကြီးကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ အမြစ်ဆုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်စရာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ခုံကလေးနှစ်ခု လုပ်ပေးထားသလိုပဲလို့ Rosie လေးပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အပင်ကြီးလေ။

အပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်သားမှာ Rosie လေးထောက် ဆူးချွန်လေးနဲ့ အထပ်ထပ်ခြစ်ပြီး ရေးထားတဲ့ “ကိုမောင်” ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကိုများ ပြန်တွေ့ရဦးမလားလို့ ကိုယ်ရှာကြည့်မိသေးတယ်။ မတွေ့ရတော့ဘူး Rosie လေး။

နှစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ ရာသီဥတုတိုက်စားမှုကြောင့် အဲဒီ စာလုံးလေး ပျက်ပြယ်သွားပြီ။ အဲသလိုပဲ ခုလောက်ဆို Rosie လေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အမည်လေးလည်း မှေးမှိန်ပျောက်လွင့်သွားပြီလား။ ဒါကိုတွေ့ရင်း ကိုယ် ကြေကွဲခဲ့တယ်။

ဘယ်လိုမှ အပျောက်ပျက် မခံနိုင်ဘူး Rosie လေး။ မင်းကိုယ်ကို မမေ့နိုင်တာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်လည်း Rosie လေးကို သိပ်ချစ်တဲ့ စိတ်ခွန်အားနဲ့

မင်းရှိတဲ့ကမ္ဘာကို မရောက်အရောက် မရမက ပြန်လာခဲ့တာကို ကြည့်ပါလား။

ကိုယ် မင်းကို လက်မလွှတ်ဘူးနော်။ ဒါကို မင်းသိပါတယ်။

သိပ်မကြာခင် မင်းအနားကို ကိုယ်ရောက်လာပြပါမယ်။

မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ...

ကိုကိုမောင် ...”

စာခေါက်ကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း နှင်းဆီတင်သည်

နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှားနေတဲ့ရင်ကို ငြိမ်သက်အောင် ကြိုးစားဆောက်တည်ရင်း စားပွဲပေါ်က ဘဲလံလေးကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်း တံခါးဖွင့်ဝင်လာတဲ့ ရွှေဝါကို မော့ကြည့်ရင်း ...

“ရွှေဝါ ... ဒီစာက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ရွှေဝါက စာအိတ်ဝါလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ... “ဟိုတစ်နေ့ကလိုပဲ စာပုံးထဲမှာ ရှိနေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ မမ၊ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခုပြုတဲ့ စာများလား။”

“ဒီအဆောက်အအုံကြီးရဲ့ အောက်ဆုံးထပ် ဓာတ်လှေကား

အိမ်အပြင်ဘက်က နံရံကျယ်ကြီးမှာ တစ်တိုက်လုံးက အခန်းနံပါတ်တို့နဲ့အညီ စာပုံးလေးတွေ အစီအရီ ချိတ်ဆွဲတပ်ဆင် ထားပါသည်။ ကိုယ့်နံပါတ်နှင့် စာပုံးထဲကို ကိုယ်နှင့်သက်ဆိုင်တဲ့စာ ရောက်တတ်မြဲပင်။ အပေါ်က ရုံးခန်းအထိ တက်လာပေးစရာမလိုပါ။ ဒီအဆောက်အဦးဟာလည်း အပေါ်ကဘက်တွေမှာ ကုမ္ပဏီပေါင်းစုံတို့ရဲ့ ရုံးခန်းပေါင်းစုံတွေများသည်။ လူနေခန်းက ဟိုးအောက်ဘက် အထပ်တချို့မှာသာ။

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ... သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက်ရဲ့တီဖြစ်နေလို့ပါ။ သီးသန့်

များလာပေးလားလို့ပါ။”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ စာပုံးထဲက သိမ်းလာတာတွေနဲ့ တူတူပါပဲ”

“ရပြီ ရွှေဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့

နှင်းဆီတင်သည် စာနှင့် စာအိတ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးဖွင့်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း ပိုက်ဆံကိုလွယ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်ကကားသော့ပါ ကောက်ယူပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် စိတ်မြန်မြန်ပင် သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထွက်လိုက်ပါသည်။ ရွှေဝါက သူ့စားပွဲမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“မမ”

“တို့ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ရွှေဝါ”

နှင်းဆီတင်ရဲ့မျက်နှာ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကိုမြင်လျှင် ရာသီဥတု မကြည်လင်လှတာကို တန်း၍ သိသော်လည်း ...

“မမ ... အချို့ရည်ကို မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းကိုယ်စားလှယ်ပေးဖို့ မမ လူနှစ်ယောက် တွေ့စရာရှိတာ နောက်တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ဆိုရင် ...”

“ဖျက်လိုက်”

“ဟုတ်”

“ခုပဲ ဆက်လိုက်၊ အချိန်ကို နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ရင်ဆုတ်၊ မရရင် နောက်တစ်နေ့ပြောင်းချိန်းလိုက်တော့

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်ဖီနပ်သံ ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်နှင့် ကိုယ်လုံးအိအိကလေးကို လှုပ်ယမ်းတဲ့အထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ အရေးတကြီးထွက်သွားတဲ့ သူတို့ရဲ့ဘောစံကို

ရုံးခန်းထဲက သူတို့အားလုံးငေးမော၍ ပဲ ကျန်ခဲ့ကြရပါသည်။

နှင်းဆီတင်က ပါကင်မှ ကားကိုထုတ်မောင်းလာရင်း
လက်ကနာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ။ အို ...
ဘယ်နှနာရီပဲရှိရှိပါ။ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိပါ။ သူ့ရင်မှာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေပြီမို့ ခုချက်ချင်း
ထမသွားဘဲ မနေနိုင်တော့လို့ပါ။

ချက်ချင်း ထမသွားလည်းဘာမှမဖြစ်။ ချက်ချင်းထသွားလည်း
ဘာမှမထူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးဆီကို ခုချက်ချင်း ထသွားချင်တဲ့စိတ်က
တစ်မဟုတ်ချင်း ပေါ်ပေါက်လာလို့။ ချက်ချင်းမှ ထမသွားရရင်
စိတ်ထဲကသိကအောက် အနှောင့်အယှက်နှင့် နေလို့ထိုင်လို့မရ ဖြစ်တော့မှာမို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

ဘယ်သူလဲ

ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်။

အဲဒီ အသေးစိတ်ကလေးတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့သိနေတဲ့သူဟာ
ကိုကိုမောင် ကိုယ်တိုင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမရှိမဖြစ်နိုင်တာ။ “ဒီအမြစ်လေးနှစ်ခုက
Rosie နဲ့ ကိုမောင့်အတွက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံလေးနှစ်ခု တမင်လုပ်ထားသလိုပဲနော်”
လို့ သူ ပြောခဲ့ဖူးတာလေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်း သူငယ်ချင်း
အပေါင်းအသင်းကို ပြန်ပြောပြဖူးတယ်ပဲ ထားပါဦး။ သိပ်ပြီး အသေးစိတ်စိတ်
လုံးစေ့ပတ်စေ့ စကားတစ်ခွန်းမကျန်တော့ ပြောနိုင်ပါ့မလား။ အင်မတန်မှ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဓာတ် ခိုင်ကျည်မာကျောလှတယ်ထင်တဲ့ နှင်းဆီတင်သည်
ကားမောင်းရင်း စတီယာရင်ကို ထုကာ ထုကာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍
စိတ်ထိန်းရသည်။

ဝဲပြီး ပြုတ်ကျလာတော့မယ့် မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်

ထိန်းရသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖူးပြီး တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် အသက်နဲ့ထပ်တူ ဆတ်ဆတ်တုန် ချစ်လိုက်ရတာ ဆိုတာ။ အသက်အရွယ်ကလည်း ဆယ့်ခုနှစ် ဆယ့်ရှစ်လေ။ တကယ့်ကို အရူးအမူး မျက်ကန်းတောတိုးနဲ့ ရင်နှစ်ခြမ်း ပြန်းပြန်းကွဲအောင်ကို ချစ်ခဲ့တာမျိုးလေ။

ကိုမောင် သေတော့ ရင်ကွဲလှအောင် ရူးမတတ် အသေအလဲ ခံစားခဲ့ရတာ လေ။ ဒီဝေဒနာ ဒီဒဏ်ရာဟာ သေရာပါ။ ဒါကြောင့် ခုထိတောင်မှ နောက်ထပ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်ကို အချစ်ကြီး ချစ်နိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ စိတ်တောင်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ။ ဒီအဖြစ်ကို အံ့လည်းအံ့ဩရပါသည်။

နနယ်တဲ့ နှလုံးသားကလေးထဲမှာ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ပုံရိပ်က နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီး နှစ်ဝင်စွဲထင်ခဲ့တာပါ။ နာလန်ထူဖို့ကို အတော်ကြီး အဖတ်ဆယ်ခဲ့ရပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲမှ အတော်နှင့်မထူနိုင် မထနိုင်ခဲ့။ လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပင် နှစ်နှင့်ချီ။ မိဘများခမျာ နှင်းဆီတင်ကြောင့် အတော်ပင် ပြောင်းဆန်ခဲ့ကြပါသေးသည်။

လုံးစေ့ပတ်စေ့ ရင်ကိုဖွင့်ဖို့လူလည်းမရှိ။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းသုံးဦးဟာ ဒီကိစ္စ ကြောင့်ပဲ သွင်သွင်စိမ်းကားခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့များတောင် ဒီယောက်ျားကို ဘယ်သူကမှ မမုန်းနိုင် မနာနိုင်ဘဲ အချင်းချင်းသာ လှည့်ပတ်နာကြည်းနေခဲ့ကြပါသည်။ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်လိုက်ကြတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံးထိုင်ခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ်တောင် သူငယ်ချင်း အရင်းအချာရယ်လို့ ထပ်မထားမိတော့ပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှု အပေါ်တောင် စိတ်ကုန်သွားတဲ့အထိ။

ဤယောက်ျားဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ဤမျှအထိ အလဲလဲ အပြုပြု ဖြစ်စေခဲ့တာ သိသိကြီးနှင့်ပင် မနာကြည်း မမေ့ပျောက်နိုင်သည်သာမက ခုလို ဘာမှန်းမသိတဲ့ စာတွေလက်ခံရတဲ့အချိန်မှာ လူက ဆတ်ဆတ်တုန်

သည်းအူပြောင်းဆန်အောင် ခံစားဖို့လိုက် နေရပါသေးသည်။

အတွေးတွေ ဗလပွနှင့်ပင် နှင်းဆီတင်ရဲ့ကားလေးက
အာစီတူးကျောင်းဝန်းရှိရာ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဟင် ... ကားတွေ ကားတွေပါလား။
ကိုယ်တို့ ဒီမှာကျောင်းတက်နေခဲ့စဉ်တုန်း ကလည်း ဒီလိုပဲ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ
ကားတွေက ရှုပ်ယှပ်ခတ်ကာ ကျပ်တောက်နေတတ်ခဲ့မြဲ။

ခုတော့ တီတီစီက ကလေးတွေ ကျောင်းတက်နေကြတဲ့နေရာ။
ဒီလောက် ကားတွေ ရှုပ်ထွေးများပြားနေပုံထောက်ရင် ကလေးတွေ
ကျောင်းဆင်းချိန် ထင်ပါရဲ့။ နှင်းဆီတင်ကားကို
ကွေ့ပတ်မောင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့ဦးတည်ရာက သူတို့နှစ်ယောက် အမှတ်တရ
ထိုင်ဖူးကြတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိရာဆီ။

တကယ်တော့ နေရာတိုင်းဟာ အမှတ်တရပါ။ ဒီတစ်ဝင်းလုံးအနှံ့
ကားဘီးရာတွေရော ခြေရာတွေပါ ပျံ့နှံ့ခဲ့တာ။ မှတ်မှတ်ရရ နှင်းဆီတင်သည်
ကိုကိုမောင် သင်ပေးခဲ့၍ ကားစမောင်းတတ်ခြင်းပင်။ ဒက်ဒီကလည်း
ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်မှပဲ သင်ပေးမည်ဆိုတာ သင်မပေးခဲ့။
အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်ရှိတာကလည်း ကားမောင်းသင်ခိုင်းရင်
ရှုပ်လိုက်တာဆိုပြီး အော်တောင် အော်ငေါက်လွှတ်တတ်တယ်ဖြစ်ရာ
ကိုယ့်ကားကလေး ကိုယ်မောင်းပြီး ဟော့ရှေ့လုပ်ချင်တဲ့ နှင်းဆီတင်ဟာ စူပူ စူပူနှင့်
မကျေမချမ်း။

“ကိုယ် သင်ပေးမှာပေါ့ Rosie လေးရယ်” ဆိုတဲ့ ကိုကိုမောင့်ကို
ချစ်လိုက်ရသည် ဆိုသည်မှာ။ ကိုကိုမောင်ရဲ့ပတ်ဘလစ်ကာ ကားလေးနှင့်ပဲ
နှင်းဆီတင် ကားမောင်းစသင်ခဲ့ပါသည်။ အို ... ဘာကိုမှ မမေ့နိုင်ပါဘူးလေ။
ရင်ထဲမှာနှင့်နေအောင် စွဲနေခဲ့တာပါ။

နှင်းဆီတင်က ကားကို တစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်ကာ

ရှေ့မြင်ကွင်းထဲက ကုက္ကိုပင်အိုကြီးကို ကားထဲမှ ခဏငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။
ရင်တွေလည်း တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟည်းလာပြီ။ မျက်စိထဲမှာတောင်
မြင်ယောင်လာသည်မှာ ဒိုင်ယာနာပုံစံ ဆံပင်ဖောင်းဖောင်း လေးနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်
ကောင်မလေးဟာ သူမရဲ့နံဘေးက စတစ်ကော်လာရှပ်ဖြူ ကချင်ကွက်
ပုဆိုးမှောင်မှောင်နှင့် ကချင်လွယ်အိတ် အနီရောင်လေးကို လွယ်ထားတဲ့ အင်မတန်
စွဲမက်ယစ်မူးဖွယ် ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ရှိသော လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်မောင်းကို
အတင်းဖက်ချိတ်ထားခဲ့တာ။

“ကိုမောင်...Rosie ဒီနေရာကို ပြန်ရောက်လာပြီ ကိုမောင်ရေ”

နှင်းဆီတင်က နှုတ်က တိုးတိုးဖွဖွကလေး ရေရွတ်ကာ ကားထဲက
ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိရာ တစ်လှမ်းတိုးချင်း တိုးလျှောက်လာခဲ့ရင်း
ရင်ထဲ ဖြောင်းဆန်တုန်လှုပ်နေခဲ့ရပါသည်။ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်ပုံရိပ်တို့က
မျက်စိထဲမှာ ရပ်ရင်ပြကွက်တွေ အလားပင်။

ကုက္ကိုပင်ကြီးအနား တိုးကပ်လာခဲ့တဲ့ နှင်းဆီတင်က
အမြစ်ဆုံတစ်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ချ လိုက်ရင်း မျက်စိနှင့် ရေပြင်ညီ
တစ်ပြေးတည်းလောက်က ပင်စည်သားပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အရူးအမူး
ရှာဖွေနေခဲ့မိသည်။ “ကိုမောင်” ဆိုတဲ့ စာလုံးကလေးကိုလေ။

“ဟင်”

ဒိတ်ခနဲ ရင်ထဲတုန်ခါသွားကာ နှင်းဆီတင်က
စာလုံးအသစ်ကလေးတချို့အပေါ် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကြက်သေ့သေနေမိပါသည်။

“ကိုယ် ပြန်ရောက်လာမယ် Rosie လေး”

ဟင့်အင်း။ ဟင့်အင်း။ အဲဒါ...အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“စနေမလေး ...

မင်းက မသိပေမယ့် မင်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခုလို ကိုယ် ရှိနေတတ်တာ အချိန်ကာလ မနည်းတော့ဘူး။ မင်းအနားနားကို ရောက်လာဖို့ အချိန်ကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းသိမှာမဟုတ်ပါဘူး စနေမလေးရယ်။ ကိုယ်ရဲ့ စနေမလေးက အထူးကုဆရာဝန်မကြီးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီနော်။ ကိုယ် နေမကောင်းတဲ့ အခါတိုင်း ပျာပျာသလဲ ပူပန်နေတတ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူကလေးက ခုတော့ လူနာတွေအများက အားကိုးအားထား ပြုရတဲ့ ဆရာဝန်မကြီး။

မှတ်မိသေးလား စနေမလေး။ မင်းလည်း မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ကတည်းက မင်းလေးက ကိုယ့်ရဲ့ဆရာဝန်မလေးပါနော်။ ကိုယ်ခေါင်းတွေ ကိုက်ခဲ့တဲ့အခါတိုင်း ကိုက်နေတဲ့ နဖူးပြင်ပေါ် “ဥုံ့ဖွခေါင်းကိုက်ပျောက်” ဆိုပြီး တစ်ချက် မွေးရှိုက်လိုက်တဲ့အခါ ဝေဒနာတစ်ဝက်မက သက်သာခဲ့ရတာ တွေ ကိုယ် အားလုံးမှတ်မိနေတယ် စနေမလေးရယ်။

ဖြူစင်တဲ့ မင်းရဲ့အကြည့်လေး၊

နူးညံ့တဲ့မင်းရဲ့လက်ဖဝါးအထိအတွေ့လေး၊ ကြင်နာတဲ့ မင်းရဲ့အပြုအမူလေးတွေကို ဟိုဘက်ဘဝကနေ ဒီဘက်ဘဝထဲအထိ ကိုယ့်ရင်ထဲ ထည့်သယ်လာ ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ မမြစ်မနေ အရောက်လာခဲ့ဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပဲ။

အခုတော့ မင်းရဲ့အနီးအနား ကိုယ်ရောက်နေပြီ စနေမလေး။

ဟိုတစ်နေ့ကတောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ညီလေးကို သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ ကျောင်းကြိုသွားရင်း ဆေးတက္ကသိုလ် လိပ်ခုံးကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်တို့ အတူထိုင်ခဲ့တဲ့ အဆည်းလှေကား ဒုတိယ အကွေ့နေရာလေးကို
မင်းလည်း မှတ်မိနေမှာပေါ့နော်။ နံရံပေါ်မှာ စနေမလေး ရေးခဲ့တဲ့
စာသားလေးကိုရော။ မင်း မေ့မယ်မထင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
စာသားလေးကတော့ မရှိတော့ဘူး စနေမလေးရယ်။

မင်းရင်ထဲမှာကော ကိုယ်ရှိမှ ရှိပါသေးရဲ့လားလို့
ပူပန်စိတ်မောခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ဘဝချုပ်ငြိမ်းတာတောင်မှ
နောက်တစ်ဘဝအထိ မင်းက အခိုင်အမာ ရှိနေဆဲပါ။

ကိုယ် မင်းကို လက်မလွှတ်ဘူးနော်။ ဒါကို မင်း သိပါတယ်။
သိပ်မကြာခင် မင်းအနားကို ကိုယ် အရောက်လာပြပါ့မယ်။

မင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့ ...

ကိုကိုမောင် ...”

“မိဂျမ်း ... မိဂျမ်း”

ထိပ်ထားထွေးသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို အပြေးဖွင့်ကာ အခန်းပြင်ကို
အသံကျယ်နှင့် ကုန်းဟစ်အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... သမီး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“ဘာတုန်းသမီးရဲ့ ဒီလောက် အလန့်တကြား ခေါ်ရတာ က”

မေမေက ထိပ်ထားထွေး လက်ထဲက စာအိတ်ဝါလေးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တာမို့ ထိပ်ထားထွေးက ဟန်ပန်မှုယာကို ပြင်ဆင်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ဒီစာ ဘယ်တုန်းကရသလဲ မေးမလို့ပါ မေမေ”

“ဒီနေ့ပဲ ရတာ လေ၊ မနက်က မိဂျမ်းက သတင်းစာထွက်ယူရင်း

စာပုံးထဲမှာသတင်းစာနဲ့ဒီစာအိတ်ယူရင်း စာပုံးထဲမှာ သတင်းစာနဲ့ ဒီစာအိတ်
ရောထိုးထည့်ထားတာတွေ့တာနဲ့ သူယူလာတာ။ မေမေကလည်း သမီးနာမည်မို့
သမီးအခန်းထဲ သွားထည့်ထားလိုက်တာ၊ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဘာစာမို့လို့လဲ”

“ဪ ... ဟို ... ဘာစာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်က
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။”

“ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်း !! ... ဘာတွေရေးထားလို့လဲ”

“ဟို ... မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သူ့စာက သူဘယ်သူလဲ မှတ်မိလား
ပဟေဠိဖွက်ထားတာပါ သမီးက တစ်ယောက်ယောက် လာထည့်သွားတာလား
စာတိုက်ကလာတာလား မေးမလို့ပါ”

“စာတိုက်က လာတာပေါ့၊ ထောင့်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းနဲ့ပဲဟာ၊
စာတိုက်ရဲ့တံဆိပ်တုံးလည်းထုထားတယ်လေ”

ဒီတော့မှ ထိပ်ထားထွေးက မျက်စိလျှမ်းပြီး မတွေ့တဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းကို
ငုံကြည့် လိုက်မိပါသည်။ စာတိုက်တံဆိပ်တုံးမှာ ကမာရွန်စာတိုက်တဲ့။
ထိပ်ထားထွေးတို့က ကမာရွတ် မြို့နယ်ထဲမို့ ဒီနားအထိ လာထည့်ခဲ့တဲ့ သဘောပင်။
ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတဲ့ ထိပ်ထားထွေးက
ခေါင်းလေးတဆတ် ဆတ်ညိတ်လိုက်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လိုက်သည်။

“သမီး ... ညနေမှ ဆေးခန်းပဲ သွားရမှာမို့လား”

မနေ့က နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ဂျူတီယူပြီး ဒီမနက်စောစောမှ
အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့ ထိပ်ထားထွေးက ရေမိုးချိုးပြီး ထိုးအိပ်သွားခဲ့တာ။
သူအိပ်ပျော်နေတုန်း စာရောက်လာတာဖြစ်မည်။ အခုတော့ အချိန်က
ဆယ့်တစ်နာရီသာသား။

“သမီး ခဏအပြင်ထွက်ဦးမှာ မေမေ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခုပဲမေမေ”

“ဘယ်သွားစရာကိစ္စရှိလို့လဲ သမီးရယ်၊ နားပဲမနားရဘူး”

“ခဏလေးပါ မေမေ၊ ဒီနားလေးတင်ပဲ၊ လိပ်ခုံးကိုသွားမလို့ပါ၊
ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဪ ... လိပ်ခုံးတင်လား၊ မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်ဦး သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိပ်ထားထွေးက အဝတ်အစားကို တော်ရိလျော်ရိလောက်သာ
လဲလှယ်လိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်လာသည်။

“ကားဖြည်းဖြည်းမောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ထိပ်ထားထွေးက ကားကို အမြဲဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပါသည်။
ခြေတံလက်တံ ရှည်ရှည်လေးတွေနှင့် ထိပ်ထားထွေးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ခြံကလည်းကျယ် အိမ်မှာလည်း ကားတစ်စီးစီးက အမြဲအသင့်ရှိနေတာမို့
တက်တက်စမ်းသပ်မောင်းကြည့်နေရင်း လူကြီးတွေ တဟဲ့ဟဲ့အော်တဲ့ကြားကပင်
ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သမီးကတည်းက ကားမောင်းတတ်ခဲ့တာ။

သို့ပေမယ့် ကိုမောင် သေဆုံးပြီးကတည်းက ကားမောင်းရမှာကို
စိတ်ထဲက ဝန်လေးပင်ပန်းနေခဲ့ပြီး တော်ရုံနှင့် သိပ်ပင်မမောင်းချင်ဘဲ
ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ မောင်းကျင့် ပျက်မသွားအောင်တော့ ရံဖန်ရံခါ
ဖောက်ပြီးမောင်းတတ်သည်။ ခုထိ တစ်ခါတစ်ရံသာ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
ဆေးရုံသွားတတ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံတွေတော့ အိမ်ကဒရိုင်ဘာကိုပဲ ပို့ခိုင်း

ကြို့ခိုင်းတာမျိုး ရှိပါသေးသည်။

ကိုယ်တိုင်မောင်းတိုင်းလည်း သတိဝိရိယနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ။
ကားတိုက်မှု သတင်းတွေကြားတိုင်းလည်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ကတုန်ကယင်
ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။

ခုလည်း စိတ်မြန်မြန်နှင့် ချက်ချင်းသာ ထွက်လာပေမယ့် ထိပ်ထားထွေး
တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်အောင် ပြန်နေသည်။

“... ဟိုဘက်ဘဝကနေ ဒီဘက်ဘဝထဲအထိ ကိုယ့်ရင်ထဲ
ထည့်သယ်လာခဲ့တယ်”

ဒါဟာဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလဲ။

ဟိုဘက်ဘဝ။ ဒီဘက်ဘဝ။ သူ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။ ကိုမောင့်
လက်ရေးမှန်း သေချာတဲ့လက်ရေးနဲ့ ရောက်ရောက်လာတဲ့စာတွေက
ထိပ်ထားထွေးကို ဘယ်သူက ဘာသဘောနှင့် ရေးပို့နေတာလဲ။

ပြီးတော့ ... ဘုရား ... ဘုရား။

သူဟာ ဘာကြောင့်များ အဆမတန် အသေးစိတ်စိတ် သိနေရတာ လဲ။
“ကိုယ် ခေါင်းတွေကိုက်ခဲ့တဲ့အခါတိုင်း ကိုက်နေတဲ့ နဖူးပြင်ပေါ် ဥုံဖွ
ခေါင်းကိုက်ပျောက် ဆိုပြီး တစ်ချက်မွှေးရှိုက်လိုက်တဲ့အခါ ဝေဒနာတစ်ဝက်မက
သက်သာခဲ့ရတာ တွေ ...” တဲ့။ ကြည့်စမ်း။

ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုး အတွင်းရေးတွေကို
တခြားသူ တစ်ယောက်က သိနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်တောင်
ရှက်စရာကောင်းထားလိုက်သလဲ။ ထိပ်ထားထွေးသည် ဖြူဥနုဖွေးသော
မျက်နှာကလေး နီမြန်းလာတဲ့အထိ စိတ်တွေလှုပ်ရှား ရှက်သွေးဖျန်းကာ
နှုတ်ခမ်းကလေးကို ရှက်ရှက်နှင့် တအားဖိကိုက်ထားမိသည်။

လိပ်ခုံးက အဆညလှေကားထစ်များကို သူကရောက်သေးတယ်တဲ့။ အဲဒီ
လှေကား ထစ်တွေရဲ့ ဒုတိယမြောက်ကွေ့ချိုးမှာ ထိပ်ထားထွေးနှင့် ကိုမောင်
ထိုင်နေကျလေ။ လှေကားထစ် လေးတွေရဲ့ ဘေးအုတ်နံရံမှာလည်း စာရေးဖူးခဲ့ပါရဲ့။
မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီ နေ့က ထိပ်ထားထွေး မွေးနေ့။ သူတို့သုံးဦးကြားက ကိုမောင်ရဲ့
မတည်ကြည်မှုကို အရိပ်အမြွက် သိခဲ့ရတဲ့နေ့။

ထိပ်ထားထွေး ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ကြေကွဲ
ယူကျုံးမရခြင်းသာ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းလိုမွေ့ခဲ့တာပါ။ မျက်ရည်လည်း
ကျခဲ့ရသေးတာလေ။

“မငိုပါနဲ့ စနေမလေးရယ်၊ ကိုယ်က စနေမလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“ဟင့်အင်း ... မယုံဘူး၊ ကိုမောင်ကို ထွေး မယုံဘူး”

“စနေမလေးကိုပဲ ကိုယ်က တကယ်ချစ်တာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
တကယ်ရှိတာ စနေမလေးပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ...”

“သူတို့က ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်နေကြတာကိုး”

“အို ... သူတို့ကချစ်တိုင်း ကိုမောင်က ...”

“စနေမလေးက ကိုယ်ချစ်သူပဲကွယ်၊ သူတို့က ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူတွေမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ကိုတော့ကိုယ်က အားလည်းနာ၊ သနားလည်းသနားတဲ့စိတ်နဲ့
မိတ်မပျက် ဆက်ဆံနေရုံပါ စနေမလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း ... မရဘူး၊ သနားလည်း မသနားဘူး၊ ထွေးကလွဲရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ရဘူး၊ ကြည့်တောင်မကြည့်ရဘူး၊ ဆက်လည်း မဆက်ဆံရဘူး”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... အင်းပါ၊ မင်းရဲ့လက်သီးဆုပ် နုနုလေးတွေ
နာလှပါပြီ စနေမလေးရယ်”

ထိပ်ထားထွေးရဲ့ ထုနှက်နေတဲ့ လက်သီးဆုပ်တို့ကို ဖမ်းကိုင်ရင်း
ကိုမောင်က ချောမော့တောင်းပန်ခဲ့သည်။ အဲဒီ နေ့ကပေါ့။ ဘေးက အုတ်နံရံမှာ ...

“မထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ်” ဆိုတဲ့ စာသားလေးကို ထိပ်ထားထွေး
ရေးခဲ့မိပါသည်။ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ကိုမောင်မဟုတ်တဲ့ ဘယ်သူက
သိနေတာလဲ ဆိုတာကို ရင်တွေပေါက်ထွက်မတတ် သိချင်စိတ် ပြင်းပြလှသည်။ အဲဒီ
စာကလေး မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုပေမယ့် ရှိနေလို့များ သူများတကာတွေ
တွေ့သွားတာလားလို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ချင်လာမိလို့ပင်။

လိပ်ခုံးဆေးတက္ကသိုလ်ဘက်ကို ကားချိုးကွေ့ဝင်လိုက်မိလျှင်
ထိပ်ထားထွေးရဲ့ အသည်းနှလုံးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ခန်လာပါသည်။
ကိုယ်ကျက်စားခဲ့တဲ့ ကျောင်းပရဝုဏ်လေ။ အဲဒီ အချိန်ကာလတွေတုန်းက
အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှတဲ့ ကျောင်းသူဘဝ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာပင် ချစ်သူရယ်လို့ ဒီတစ်ယောက်ကိုသာ
အဦးဆုံးထားလိုက်မိပြီး အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ရသော အဲဒီ ချစ်ဦးသူနှင့်လည်း
လွဲခဲ့ရ၍ ကျောင်းသူသက်တမ်း နောက်ပိုင်းကာလတွေရော ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးချိန်မှာပါ
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ထပ်မချစ်နိုင်။ အချစ် သစ်လည်း မရှာနိုင်၊ အချစ်ဟောင်းလည်း
မမေ့နိုင် ဆိုသလို ရင်ထဲက သူ ထွက်မသွားသေးတော့ နောက်တစ်ယောက်ကို
အစားထိုး ထည့်သွင်းလို့ကို မရခဲ့ပါ။

ဝိုင်းအုံ့ပျံ့ဝဲခဲ့တဲ့ပျား၊ ပိတုန်း၊ လိပ်ပြာ များစွာတို့ကိုရေခဲတုံးလို
အေးစက်နေတဲ့ နှလုံးသားနှင့် မလှုပ်မယှက် ခေါင်းခါငြင်းခဲ့သည်။
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာမှ အခုလို သူနှင့်ပတ်သက်ကာ ယောက်ယက်ခတ်
စိတ်လှုပ်ရှားရဦးမည်မှန်းလည်း ကြိုမတွေးခဲ့မိ။

ကားပေါ်မှဆင်းကာ အဆညလှေကားတွေဘက် လျှောက်လာတဲ့
ထိပ်ထားထွေးသည် စိတ်နှင့်လူ မကပ်သလိုရှိ နေသည်။

“မမ”

“ဟင် ... ရှင်”

ရုတ်တရက် ရှေ့နားက လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆတ်လိုက်၍
ထိပ်ထားထွေး လန့်ဖျပ်မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသော
အမျိုးသားတစ်ယောက်က ခေါင်းညွတ် ပြုံးရယ်ကာ ...

“မမ ... ဘယ်လာတာလဲ”

“ဪ ..ဟို ... ဒီကိုပဲ၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့”

အမျိုးသားက ခေါင်းညိတ် ဖြတ်ကျော်သွားပါသည်။ ဆေးရုံက
တခြားဝေါ့ဒ်တစ်ခုခုက ဆရာဝန်တစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့။

ထိပ်ထားထွေးက လူသိထပ်မံမတွေ့အောင် ခပ်သွပ်သွပ်လျှောက်ကာ
အဆင်းလှေကားထစ်ကြီးများရဲ့ ဒုတိယကွေ့ကို ခပ်မြန်မြန် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မျက်စိထဲမှာ လှေကားထစ်မှာ ထိုင်နေတဲ့
ပစောက်ပုံဆံပင်ဖြောင့်လေးနှင့် ဖြူဖွေးသွယ်ပြောင်းသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ရုပ်ဖြူလည်ကတုံး ကချင်ဆင်ပုဆိုးနှင့်
ကချင်လွယ်အိတ် အနီရဲလေး ပိုက်ထားတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ရယ်ကို
မြင်ယောင်လိုက်မိသလို ရှိသည်။

ရင်ထဲ တင်းကျပ်ဝမ်းနည်းလာကာ အုတ်နံရံပေါ် မျက်လုံးလေး
ဝေ့ဝဲရှာဖွေကြည့်မိသည်။

တစ်နေရာမှာ ခပ်သစ်သစ် စာတန်းလေးတစ်ခုပါလား ... ။

“မထားခဲ့ပါနဲ့ စနေမလေးရယ်”

ထိပ်ထားထွေးသည် ဒူးတွေ ညွတ်ခွေလာကာ လှေကားထစ်မှာ
ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“မြက်ခင်းစိမ်းလေးရေ ...

ကိုယ်ချစ်တဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းလေး လန်းလန်းစွင့်စွင့် တင့်တင့်တယ်တယ် စိမ်းမြအေးချမ်း နေတာကို မြင်ရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်အောင် စိတ်တွေချမ်းသာ နေခဲ့မိတယ်။ ဘဝမှာ လောကဓံဆိုတာရှိကြစမြဲ။ မမျှော်လင့်ဘဲ လက်တွဲဖော်က သေကွဲခဲ့ပြီး လက်တွဲဖြုတ်သွားပေမယ့် မင်းမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မတောင့်မတ မကြောင့်ကြရမယ့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေတာကပဲ အားတင်းနိုင်စရာ မဟုတ်လား။

“စိမ်းလည်း ချမ်းသာချင်တယ် ကိုမောင်ရယ်” လို့ မျက်လုံးကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးကို ကိုယ်မမေ့ဘူး၊ ခုလို ပြည့်စုံတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းလေးရဲ့ အနေအထားကို မြင်ရတာ ဝမ်းသာတယ်။ မင်းမသိပေမယ့် မင်းနဲ့မနီးမဝေး မလှမ်းမကမ်းတွေမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ် မြက်ခင်းစိမ်းလေး။

မင်းကိုချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်စိတ်က မင်းအနားကိုရောက်လာနိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိ စွမ်းအားတွေကို မွေးဖွားပေးခဲ့တယ် ထင်တယ်။ အရင်ဘဝက ကိုယ်တို့ဝေးကွာခဲ့ကြပေမယ့် ခုဘဝတော့ နီးစပ်ချင်ပါတယ် မြက်ခင်းစိမ်းလေးရယ်။

ကိုယ်တို့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားခဲ့ကြတဲ့ တစ်နေ့ ကို မြက်ခင်းစိမ်းလေး မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ မင်း ဘာဆုတောင်းလဲလို့ ကိုယ်ကမေးခဲ့တော့ “ဘဝဆက်တိုင်း ကိုမောင်နဲ့ ဆုံတွေ့ပါရစေ၊ ကိုမောင်နဲ့ ပေါင်းပါရစေ” လို့ ဆုတောင်းတယ်လို့ မင်းက ဖြေခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ တုန်းက ကိုယ့်ဆုတောင်းဟာ မင်းရဲ့ဆုတောင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲလို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တာရော မှတ်မိသေးလား။

ဘဝဆက်တိုင်း မြက်ခင်းစီးလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ပါရစေလို့ ကိုယ်က
ဆုတောင်းခဲ့တာလေ။ ဒါဖြင့် အခုကိုယ့်ရဲ့ ဆုတောင်းဟာ ပြည့်ခဲ့တယ်လို့
ပြောလို့ရတာ ပေါ့နော်။ ကိုယ့်ရဲ့အသိစိတ် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ မြက်ခင်းစိမ်းလေးကို
ပြန်ပြီးသတိရတာ နဲ့ တစ်ဖြိုင်နက်ပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေဟာ အသစ်တစ်ဖန်
ပြန်ခုန်လာခဲ့ရတယ်။ မြက်ခင်းစိမ်းလေးနဲ့ ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ပါရစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းကို
ငယ်ငယ်ကတည်းကနေ ခုထိ တောင်းနေကျပါ။

ကိုယ် မင်းကို လက်မလွှတ်ဘူးနော်။ ဒါကို မင်းသိပါတယ်။
သိပ်မကြာခင် မင်းအနားကို ကိုယ် အရောက်လာပြပါ့မယ်။

မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ...

ကိုကိုမောင်”

စိမ်းသက်မီသည် စာရွက်ကို ရင်ခွင်မှာ အိပ်ရင်း ခေါင်းအုံးပေါ်
မျက်နှာမှောက်ချလျက် တစ်ခဏ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ငြိမ်သက်နေတုန်းပင် မျက်ဝန်းအိမ်မှ စိမ့်ထွက်လာသော
မျက်ရည်ပူပူနွေးနွေးတို့က ခေါင်းအုံးထဲ ဖြတ်သန်းစိမ့်စီးဝင်ကုန်ကြလေသည်။

ကိုမောင် ...။

ကိုမောင် ...။

စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး တိတ်တိတ်တိုးတိုးကလေး ခေါ်နေမိသည်။
ရင်နှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောယောက်ျားမို့ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ခံစားခဲ့ရသမျှကို မမေ့နိုင်ပါ။ ဘယ်လောက် ထိတောင် ချစ်ခဲ့ရတာ လဲဆိုတော့
ဒီလူဟာ ကိုယ်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နှစ်ဦးနှင့်လည်း ငြိတွယ်နေတယ်လို့
သံသယဝင်ရာက တစ်ဆင့် သေသေချာချာ ရိပ်မိလာရတဲ့ထိတိုင်အောင်ပင် သူ့ကို
စိတ်ထဲမနာကြည်း မပစ်ခွာနိုင်တဲ့ အထိပါ။

“မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ကိုယ်က အချစ်ဆုံးပါ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ လှိုဆိုတာ ပြည့်စုံမှုကို မက်မောတတ်မြဲပဲ။ စိမ်းသက်မီ ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုမောင့်ကို “စိမ်းလည်း ချမ်းသာချင်တယ် ကိုမောင်ရယ်” လို့ တကယ်ပြောထွက်ခဲ့တာပဲ။

အဲဒီ တုန်းက စိမ်းသက်မီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရုံးမှာ ရုံးအုပ်အဆင့်လောက်မျှသာရှိတဲ့ အဖေနှင့် မူလတန်းပြ ဆရာမ အမေတို့မှ မွေးဖွားထားတဲ့ သမီးကလေး။ မိသားစုသုံးဦးတည်းမှာ မေမေက စနစ်ကြီးတဲ့အတွက် ခြိုးခြံရတဲ့တိုင်အောင် သူတစ်ပါးဆီမှာတော့ ကြွေးတွေ ဘာတွေ မတင်ရ မျက်နှာမငယ်ရပါ။

ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားနေလို့ မျက်နှာငယ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ မျက်နှာငယ်ရ အားငယ်ရတာ လေးတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။ ငါးတန်း ခြောက်တန်း အလယ်တန်း အရွယ်ကတည်းက စပေါင်းခဲ့တဲ့ အရင်းနှီး အချစ်ခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့သူတွေဖြစ်၍ သူတို့နှင့်ယှဉ်တော့ ညှိုးမိန့်နေရတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲကျိတ်ပြီး စိတ်အားငယ်နေခဲ့ပါသည်။

နှင်းဆီတင်ရော ထိပ်ထားထွေးရောက စိမ်းသက်မီအပေါ် အမြဲကြင်နာညာတာကာ စေတနာလည်း ပိုကြရှာပါသည်။ ပစ္စည်းသစ်လေး သူတို့နှစ်ယောက်ဆင်တူဝယ်လျှင် စိမ်းသက်မီ အတွက်ပါ တစ်ခုကို တစ်ယောက်ယောက်က စိုက်ထုတ်ဝယ်တတ်မြဲ။ ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း မရခဲ့။ ကိုယ့်အပေါ် သူတို့ ချစ်ခင်စေတနာရှိလှတယ်ဆိုတာ သိခဲ့၍ စိမ်းသက်မီကလည်း သူတို့ကို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အမြဲစေတနာထားခဲ့ ကူညီခဲ့ပါသည်။

စာကူးစရာတွေရှိရင် စိမ်းသက်မီကပဲ ဒိုင်ခံကာ အားလုံးကို ကူးပေးခဲ့တာမျိုး။ သူတို့ရဲ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကူသယ်ပေးတာမျိုး။ သူတို့အိမ်တွေမှာ စာစုကျက်ရင်း တစ်ခုခု စားသောက်ပြီးစီးရင် ပန်းကန်တွေ

ကူဆေး၊ ကူသိမ်း၊ ကူရှင်းပေးတာမျိုး။ ရှုပ်ပွနေတဲ့ သူတို့ရဲ့အခန်းတွေကို ရှင်းသန့်တောက်ပြောင်နေအောင် ရှင်းလင်းလှည်းကျင်းပေးတာမျိုး။

သူတို့က ဒီလိုမလုပ်စေချင်ပါ။ တားဆီးကြပါသည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးကို ရောင်ပြန်ဟပ်သလို အချင်းချင်းဟာ တစ်ယောက်သည်းညည်း တစ်ယောက်အန္တတာခံကာ တစ်ယောက်ရဲ့လိုအပ်ချက်ဟာ ကျန်နှစ်ယောက်ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် အရာလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်စည်းလုံးခဲ့ကြတာ။

အဲဒီ ချစ်ခင်စည်းလုံးမှုဟာ “ကိုကိုမောင်” ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဝါးအစည်း ပြေသလို ပျက်ပြယ်ခဲ့ရတာပါ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့တွင်တော့ ဘယ်လိုရှိခဲ့တယ်မသိ။ စိမ်းသက်မီကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကွဲခဲ့ရတဲ့တိုင်အောင်ပင် ကိုမောင့်ကိုတော့ မနာကြည်းနိုင်။

သူတို့လည်း ဒီတိုင်းသာနေမှာ။ ဒါကြောင့်သာ ချယ်အပျိုကြီးတွေ လုပ်နေကြတာ နေမှာပေါ့။ သူတို့လို ပြည့်စုံသူတွေမှာ ရွေးချယ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိမှာဖြစ်တဲ့ကြားက ကိုမောင့်လို ချစ်နိုင်သူ ထပ်မတွေ့တော့လို့သာ အချစ်သစ်မရှာကြတော့တာဖြစ်မှာပေါ့။

ကိုမောင့်ကိုကျ စိတ်မနာနိုင်ခဲ့ကြဘဲ ကိုယ့်အချင်းချင်းကြားမှာသာ “ငါနဲ့ချစ်နေပါ လျက်နှင့် သူက လုချစ်ရက်တယ်” လို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ အစစအရာရာ သည်းခံ အန္တတာခံနိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဟာ နှလုံးသားရေးရာနှင့် ပတ်သက်လာတော့ ဘယ်သူမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်၊ မညှာတာနိုင်၊ နောက်မဆုတ်နိုင်၊ မကြည်ဖြူနိုင်တော့ပါပေ။

ခုချိန်ထိကို ပြန်ပြီးမခေါ်မပြောနိုင်ခဲ့ကြတော့တာ ကြည့်ပါလား။ ကိုယ့်နယ်ပယ်မှာကိုယ် တွင်ကျယ်မျက်နှာပွင့်လန်း သူချည်းမို့တချို့သော ပွဲလမ်းအလှူတို့မှာ သူလည်ဖိတ်ကြားခံရ၊ ကိုယ်လည်းဖိတ်ကြားခံရ

သွားဆုံနေတတ်တာမျိုး ရှိပါသည်။

အဲဒီ အခါ သူလည်း ခပ်တည်တည်မို့ ကိုယ်လည်း ခပ်တည်တည်။
ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကစပြီး ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ် ကျစ်လစ်ခိုင်မာခဲ့တဲ့
သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်း မျက်နှာကို နှလုံးသားက မထောက်ထားခဲ့ပါ။
ဘယ်တုန်းကမှ မခင်မင်ခဲ့ မတွေ့ခဲ့ဖူးသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေ
နေလိုက်ကြတာပင်။

“ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ...

“မေမေ”

ခေါ်သံလေးက အပြင်ဘက်မှ ပေါ်လာသည်။ သော့မချဘဲ ပိတ်ထားတဲ့
တံခါးကို ဒီအတိုင်းဖွင့်မဝင်ဘဲ ခေါက်ကာ ခွင့်တောင်းနေပုံအရ နောက်မှာ အကြည်
ပါလာတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြည်က စိတ်ချအားကိုးရတဲ့ တပည့်ရင်းပီပီ
သားလေးကို တံခါးခေါက်စေဖို့ သင်တာဖြစ်မည်။

“လာ ... သားလေး၊ မေမေ တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

ထင်တဲ့ အတိုင်းပင် သားလေးနောက်က အကြည်ပါလာပါသည်။

“မေမေ ... သားအတွက် ပန်းချီဆရာ ထပ်ရှာပေးမယ်ဆို”

“ရှာပေးမယ်၊ မေမေ ရှာပေးပါ့မယ် သားရယ်၊ မေမေ ဟိုဟိုဒီဒီလည်း
မေးထားပါတယ်၊ အိမ်မှာလိုက်သင်တဲ့ ပန်းချီဆရာက သိပ်မရှိလှဘူး သားရဲ့”

အမေတူသားလို့ပဲ ပြောရမလား။ သားလေးက ပန်းချီဝါသနာပါပါသည်။
သူ့ဟာနှင့်သူ အရုပ်လေးတွေဆွဲ၊ ဆေးရောင်ခြယ်နှင့်ပင် အတော်ဟုတ်နေကာ
သူတို့ကျောင်းက ရသချိန်မှာ ပန်းချီသင်ပေးတဲ့ ဆရာကပင် “ကလေးကို
ထူးထူးချွန်ချွန်ဖြစ်အောင် သင်တန်းလေး ဘာလေး တက်ခိုင်းသင့်တယ်ဗျ” ဟု

အကြံပေးခဲ့တာ။

မူလတန်းချင်းပြိုင်ရတဲ့ ရောင်စုံခြယ်ပြိုင်ပွဲ ပန်းချီပြိုင်ပွဲတွေမှာလည်း သားလေးက အမြဲဆုချိတ်သည်။ ပန်းချီသင်တန်း ပို့ဖို့ကျတော့လည်း နွေရာသီမှာတော့ ကလေးပန်းချီ သင်တန်းတွေကြားဖူးပြီး ရိုးရိုးအချိန်တွေမှာ ဖွင့်တယ်လို့ မသိရ။ စိမ်းသက်မီကလည်း အိမ်ကို ဆရာခေါ်သင်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးခဲ့သည်။

သူငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ပန်းချီဆရာကို အိမ်ခေါ်သင်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား။ ဆယ်တန်းဖြေပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး ပန်းချီသင်ချင်ကြ၍ နှင်းဆီတင်တို့အိမ်ကို စုရပ်သတ်မှတ်ပြီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ခေါ်သင်လိုက်ရာကအစပြုကာ “ကိုကိုမောင်၊ နှင်းဆီတင်၊ ထိပ်ထားထွေးနှင့် စိမ်းသက်မီ” တို့ရဲ့ လေးပွင့်ဆိုင် ချစ်ဇာတ်လမ်းဟာ ရှုပ်ထွေးခဲ့ရတာ လေ။

“မေမေ မြန်မာတိုင်းမိဂျာနယ်ထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ခေါ်ဖို့ လုပ်ထားတယ် သားရဲ့။ မကြာခင်ဆရာရမှာပါ”

ပထမတစ်ယောက် သားရဲ့ ကျူရှင်ဆရာမကတစ်ယောက်ဆင့် စုံစမ်းရရှိတဲ့ ပန်းချီကျောင်းဆင်းပြီးတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်က နယ်ကို သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပြောင်းရွှေ့ရဖို့ ဖြစ်လာကာ လာသင်မယ်ပြောပြီးမှ မသင်ဖြစ်တော့ပါ။ ခူတစ်ကြိမ်တော့ ဂျာနယ်ကတစ်ဆင့် ကြော်ငြာတိုလေး ထည့်တော့မည်။ အကြိုအပို့လုပ်ပေးစရာမလိုဘဲ အိမ်လိုက်သင်ပေးမယ့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် အလိုရှိသည်လို့ ကြော်ငြာရမှာပင်။

“မေမေ မြန်မြန်ကြော်ငြာထည့်ပေး”

“အေး ... အေး ... ထည့်ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ ... ငါ့သားလည်း ကြည့်ရတာ ပျင်းနေတယ်၊ မေမေတို့ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားကြမလားဟေ့”

“ဟေး ... သွားမယ်”

“အကြည်ရေ ... ဦးထွန်းပဲ ထားခဲ့ပြီး ငါတို့အားလုံး
ဘုရားသွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဤသို့နှင့် စိမ်းသက်မီတို့ သားအမိ၊ အိမ်ကအကြည်အပါအဝင်
အထော်ကသုံးယောက် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ သားလေး
ပျင်းနေတယ်ထင်တယ်လို့ သားနာမည် တပ်လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းက
သူကိုယ်တိုင်က ဘုရားလာချင်နေတာပါ။

စာထဲမှာပါတဲ့ အတိတ်ပုံရိပ်တွေက စိမ်းသက်မီရင်ကို
လှုပ်ရှားတုန်ယင်စေခဲ့တယ်

လေ။ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပေ ကြိုးစားမေ့ဖျောက်ထားတဲ့ ပုံရိပ်တွေ။

စိမ်းသက်မီရဲ့ အင်္ဂါထောင့်မှာပဲ အမြဲဘုရားဝတ်ပြုမြဲပါ။

ချည်သားအကျလုံချည် ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့် ဖြောင့်စင်းတဲ့
ခါးလောက်ဆံပင်လေးကို ရိုးရိုးကလေး စုစည်းထားတတ်တဲ့ ချောချောမှုန်မှုန်
မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ရှုပ်ဖြူလက်ရှည်လည်ကတုံးကို လက်ခေါက်ဝတ်ပြီး
ကချင်ကွက်ပုဆိုးနှင့် ကချင်လွယ်အိတ်အနီလေး လွယ်ထားတဲ့ လူရွယ်ကလေးတို့
ဘုရားပေါ် အတူလက်တွဲတက်လာတတ်ပြီး အင်္ဂါထောင့်မှာ အတူယှဉ်တွဲထိုင်ကာ
ဝတ်ပြုတတ်တဲ့ မြင်ကွင်းကို အခုပဲ မျက်စိထဲ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပါသည်။

စိမ်းသက်မီသည် ဒီနေ့အဖို့တော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးတဲ့အခါ
ဘာဆုတောင်းများ တောင်းရပါမလဲကို ငိုငင်တွေ့ကာ အဖြေမရဘဲ ရှိတော့သည်။
ခုချိန်မှာ ပုံမှန်အားဖြင့် ဆုတောင်းမိမြဲ ဖြစ်တတ်တာကတော့
သားလေးရှေ့ရေးအတွက် ကိုယ့်ရဲ့စီးပွားရေးအတွက် မေမေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်။
ဒါတွေအပြင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီဖြစ်တဲ့ ဖေဖေ၊ အစ်ကိုကြီး၊ ကိုကိုမောင်တို့
ကောင်းရာသုဂတိကိုရောက်ကြဖို့ အမြဲပဲ ဆုတောင်းမိမြဲပါ။

နှစ်နှစ်ဆယ်အထိ ကိုကိုမောင် ကောင်းရာမွန်ရာ နေရာကို
ရောက်ပါစေကြောင်း မမေ့မလျော့ မပျက်မကွက် ဆုတောင်းခဲ့မြဲပါ။ ခုတော့
ဘာဆုကို ပြောင်းတောင်းရင်ကောင်းမလဲ။ သူစာထဲက အရင်ဘဝ ခုဘဝ စတဲ့
အသုံးအနှုန်းတွေကြောင့်သူဟာ အခုဘဝထဲမှာလည်း လူတစ်ယောက်အဖြစ်
ပြန်ပြီးဝင်စား ကျင်လည်နေတယ်လို့ ယူဆရမှာလား။

ဒီလိုမျိုးတွေ စိမ်းသက်မီ ဉာဏ်မီပါ။ သူ ဘာကို ဆိုလိုတယ် တိတိပပ
အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရဘဲ ရင်တွေသာ ပရမ်းပတာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေမိတာ။ သူ
ဘယ်သူလဲ။ ဒီလောက် အသေးစိတ်အားလုံး သိနေသူဟာ ဘယ်သူမို့လဲ။
ဘယ်သူကများ ဘာအဓိပ္ပာယ် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာတွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်
ရေးပို့နေတာလဲ။

ကျေးဇူးပြုပြီး အဲသလို ပဟေဠိတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ သူဟာ
ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာသဘောနဲ့ဆောင်ဆောင် စိမ်းသက်မီကတော့
လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့မြန်မြန်ထက်ထက်ပဲ ရင်ဆိုင်ဆုံတွေ့လိုက်ချင်တော့သည်။

*

Rosie လေး ...

..

... ..

မင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့

ကိုကိုမောင်။

*

စနေမလေးရေ ...

.....

.....

မင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့

ကိုကိုမောင်။

*

မြက်ခင်းစိမ်းလေး ...

.....

.....

.....

မင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့

ကိုကိုမောင်။

*

(၁)

အဆက်မပြတ် လာနေတဲ့ စာကလေးတွေရဲ့နောက်တွင် သူမတို့
သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သည် တစ်စထက်တစ်စ
စိတ်တွေလှုပ်ရှားဖို့လိုက်လာကြပါသည်။ ဒီအကြောင်းကိစ္စတွေကို သိထားတဲ့သူဟာ
ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားလို့မရပါ။

ပထမအစောင့်တုန်းက လန့်ဖျပ်ပြီး ရင်တွေပန်းတွေတုန်ကြရ။ ဒုတိယ
တစ်စောင့်ကျတော့ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်ရ။ ဤသို့နှင့် တတိယအစောင့်
စတုတ္ထအစောင့် စသဖြင့် ရောက်လာတဲ့ စာလေးတွေ များလာတဲ့အခါ စာပို့နေသူဟာ
တစ်ကြိမ်တလေလောက် သူတို့ကို နောက်ပြောင်ခြောက်လှန့်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနှင့် တစ်ခုခုကြောင့် ပို့နေတာရယ်လို့ ယူဆလာရပါသည်။

သူ့စာတွေထဲက အကြောင်းအရာတွေ အားလုံးဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
အဖြစ်အပျက်၊ တကယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ချည်းပင်။ အပြီးအဖြန်းတစ်ခုမှမဟုတ်။
ဒါ့အပြင် တချို့အဖြစ်လျှို့ဝှက်ထားတာ မဟုတ်စေကာမူ ကိုယ့်ဘာသာ နှစ်ဦးကြား
နှစ်ကိုယ်ကြားထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောဆိုခဲ့တဲ့ သီးသန့်အပြုအမူ စကားလုံးတွေမို့
ဘေးလူသိဖို့ဆိုတာ တော်ရုံနှင့်မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကြာလာလေ အဲဒီ စာလေးတွေရဲ့ တစ်ခုတည်းသောညွှန်းဆိုရာ
တစ်မျိုးတည်း ခိုင်မာလာလေ။ ဘာကိုညွှန်းနေစလဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့သော
အနှစ်နှစ်ဆယ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော ကိုကိုမောင်သည် တစ်ဘဝတစ်ဖန်
အသစ်ရှင်သန်ခဲ့ကာ အရင်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အားလုံးတို့ကို အသေးစိတ်
အကုန်အစင် မှတ်မိ သိရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေတခုကိုပင်။

ဤသို့ ယူဆထင်မြင်ဖို့သာ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေမှာ နှင်းဆီတင်၊
ထိပ်ထားထွေးနှင့် စိမ်းသက်မီတို့ သုံးယောက်စလုံးဟာ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာကြပါသည်။ ဒါဟာ သဘာဝ ကျသလား။
ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်သလား။ ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ။

ထို့အပြင် သူတို့အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုမှာ အားလုံးကို သိနေတဲ့
ကိုကိုမောင်ပါလို့ ဆိုနေတဲ့ ဤလူဟာ ကိုယ့်တစ်ယောက်ဆီကိုသာ
ဤစာတွေပေးပို့နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဆီကိုရော
ဒီလိုစာတွေ ရောက်နေသလား။ မရောက်ဘူးလား။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခေါ်မပြော အဆက်အသွယ်
မရှိကြတဲ့အတွက် အလွယ်တကူ လှမ်းမေးလိုက်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။
သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခေါ်ကြတာလည်း ကိုကိုမောင်
မကွယ်လွန်ခင် အချိန်ကာလတွေဆီကတည်းက။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်
အကျေခိုင် မချမ်းနိုင်၊ မနာလိုဝန်တို့ မစ္ဆရိယတွေနှင့် ခါးခါးသီးသီး
နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ မကြည့်ချင်အောင် မုန်းခဲ့ကြတာ။

ခုဆို အနှစ် နှစ်ဆယ်။

အနှစ် နှစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ နည်းတာမဟုတ်ပါ။ အဲဒီ
တုန်းက အသက်ထက် နောက်ထပ်တစ်ပြန်မက ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ
သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခါးသီးနာကြည်းတုန်းလား၊ တူးနေအောင်
မုန်းတုန်းလား ဆိုတော့လည်း အဲသလောက်တော့ မဟုတ်တော့ပါ။

ဒါဖြင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။
စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ်စီအသီးသီးဟာ ကျန်နှစ်ယောက်အပေါ် သင်းတို့နှစ်ယောက်
ဝင်ရှုပ်လို့ ငါနဲ့ ကိုကိုမောင် လွဲခဲ့ရတာ လို့ မကျေမချမ်းနိုင်တုန်းပင်။ သို့ပေမဲ့
ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်လာကတည်းက ရည်းစားကိစ္စကြောင့် သူငယ်ချင်းချင်း

ခုထိမခေါ်သေးဘူးလို့ အကြောင်းသိများက မေးငေါ့ပြန်ရယ်မှာကိုလည်း
ရှက်တက်တက် ရှိကြသည်ပင်။

လူးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်သဘော ရင့်ကျက်ပြည့်ဝမှုမျိုး
မရှိဘူးလို့လည်း အထင်မြင် မခံချင်ပါ။ သို့ပေမယ့် မတော်တဆ ဆုံစည်းကြတဲ့
ပွဲတွေ လမ်းတွေမှာလည်း အကြိမ်တိုင်းမှာ ခပ်တည်တည် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်
မသိကျွမ်းပုံဖမ်းခဲ့ကြတာချည်းဖြစ်ရာ အလွယ်တကူနှင့် ကိုယ့်ဘက်က စ၊မာနချ၊
လက်နက်ချဖို့ရာကလည်း ခက်ပါသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ အငြိုးမပြေကြသေးဘူးဆိုဆို အခုကိစ္စပေါ်ပေါက်လာတဲ့
အချိန်မှာတော့ သုံးဦးစလုံးသည် စိတ်ထဲ မရိုးမရွနှင့်
ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ဘက်ခြမ်းက အခြေအနေကို သိချင်လာသည်။ သူတို့ဆီရော
ဒီစာမျိုးတွေ ရောက်သလား။ သူတို့ရော ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။

ကိုယ်သာလျှင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားတုန်း အနည်မထိုင်နိုင်တုန်းရှိကာ
သူတို့ကတော့ ကိုကိုမောင်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်တော့ဘဲ
ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားနဲ့ပဲ သွားကြပြီလား။ သူတို့အတွက်
အရေးပါတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကော ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လား။

အခု ကိုယ်သိချင်နေသလိုရော ဒီစာပိုင်ရှင်ကို တအံ့တဩ
အလန့်တကြားနှင့် စိတ်ဝင်တစား သိချင်နေသေးရဲ့လား။

ဒါတွေကမကြာ နှင်းဆီတင် ထိပ်ထားထွေးနှင့် စိမ်းသက်မီတို့
သုံးဦးလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကသောင်းကနင်း ပရမ်းမတာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေရတဲ့ အတွေးစ
အပြန့်ကျဲများပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ် ... နှင်းဆီတို့ကတော့ လှနေတာပဲဟယ်၊
ဘယ်တော့တွေ့လိုက်တွေ့လိုက် အမောပြေတယ်ဟယ်”

“ပြီးတော့ နုလည်း အရမ်းနုတာပဲ၊ တကယ်မနာလိုဘူး”

နှင်းဆီတင်က လှပသော အပြုံးလေးနှင့် ...

“ဪ ... ဒါကတော့ ကိုယ်က ရှင်တို့လို အိမ်ထောင်သားမွေးဒုက္ခမှ
မရှိတာ”

“လင့်ဒုက္ခ သားဒုက္ခ မခံရတော့ နုနိုင်တာပေါ့လေ”

“ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ သူတို့က
သားတွေ သမီးတွေ အားကိုးစရာ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ အားရှိစရာကြီးပါကွယ်၊
အဘွားကြီးဖြစ်လာတော့လည်း နုတာတွေလှတာတွေက
ဘာမှအသုံးမကျပါဘူးဟယ်”

“အမယ်လေး ... ပြောတတ်တယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့
အိုကြီးအိုမလည်း မဖြစ်သေးတော့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲလွတ်လပ်ပေါ့ပါး
စတိုင်ကျပြီးနုနေတာ အားကျတာပဲဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြတဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေ ကြားထဲမှာ နှင်းဆီတင်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေး
တုံ့ပြန်နေရင်းက မျက်လုံးတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝဲကာ သူတွေ့ချင်တဲ့သူတွေကို
ရှာဖွေနေမိပါသည်။

“နှင်းဆီရေ ... ဒီစားပွဲထိုင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့တက်ခဲ့တဲ့ အထက်တန်းကျောင်းရဲ့ ဆရာကန်တော့ပွဲနှင့်

မိတ်ဆုံစားပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျယ်ဝန်းတဲ့ Restaurant ကြီးတစ်ခုမှာ ကျင်းပမြဲဖြစ်တဲ့ သူတို့ကျောင်းသားဟောင်း ဆရာကန်တော့ပွဲနှင့် မိတ်ဆုံပွဲက အမြဲစည်ကားသိုက်မြိုက်လှပါသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားဟောင်းတွေဟာ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဆုံတွေ့ကြရတဲ့ ဒီပွဲကို တော်ရုံတန်ရုံ မပျက်ကွက်ကြပါ။ နှင်းဆီတင်တို့လို စိမ်းသက်မိတို့လို ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြတဲ့ ကျောင်းသားဟောင်းတို့က အလှူငွေများများ ထည့်ဝင်နေကျဖြစ်၍ မျက်နှာလည်း ပွင့်လန်းလှပါသည်။

နှင်းဆီတင်က သူနဲ့ဘေးက ပွဲစီစဉ်သူတွေထဲ ပါဝင်သူဖြစ်တဲ့ မမြင့်မြင့်ဦး ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးကို ပြုံးပြရင်း ...

“မမဦးရေ ... ထိပ်ထားထွေးတို့ စိမ်းသက်မိတို့များ တွေ့မိလားဟင်”

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပွဲဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ်သူအဖွဲ့ထဲကမို့ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဆက်သွယ်၊ အလှူကောက်၊ ငွေစု၊ ပစ္စည်းဝယ် စသဖြင့် ဝေကျာဝစ္စ အကုန်လုံးလိုလို တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ မမြင့်မြင့်ဦးဟာ ကိုယ်နှင့် ဘက်ချီတူတူမတူတူ ကျောင်းသူကျောင်းသားဟောင်း အတော်များများနှင့် သိကျွမ်းသူ ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူဟောင်းတွေကို သိရုံတင်မက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူတွေက တစ်အုပ်စု၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူက ကြိုက်ခဲ့တာ၊ ပြတ်သွားတာ၊ ယူဖြစ်တာ၊ ဘယ်သူကတော့ ဘယ်သူ့အမျိုးနဲ့ သွားဖူးစာဆိုတာ၊ ဘယ်လင်မယားတော့ ကွဲသွားပြီ စသဖြင့် သတင်းစုံကိုလည်း သိတဲ့သူပီပီ မမြင့်မြင့်ဦးက နှင်းဆီတင်ရဲ့အမေးကို မျက်ခုံးပင့် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

နှင်းဆီတင်၊ ထိပ်ထားထွေး၊ စိမ်းသက်မိတို့ သုံးယောက် ကျောင်းတုန်းက အချစ်ကြီးချစ် အတွဲကြီးတွဲကြပြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယနှစ်လောက်ရောက်ကြမှ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မခေါ်မပြောနိုင်

စိမ်းကားမုန်းတီးသွားကြတာကိုလည်း သိခဲ့၍ ပင်။

အကြောင်းရင်းကိုတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားဟောင်းတွေထဲမှာ သိတဲ့သူ သိပ်မရှိပါ။ မသိဆို သူတို့က သုံးယောက်တည်းပေါင်းပြီး အတွင်းစကား အပြင်ကိုမှ မရောက်တော့တာ။ သူတို့ မခေါ်ကြတော့တဲ့အတွက် ကျောင်းသားဟောင်း ဆရာကန်တော့ပွဲကို သုံးယောက်လုံး လေးငါးနှစ်လောက် ရှောင်ဖယ်ခဲ့ကြပါသည်။

အတော်ကြာမှ သူငယ်ချင်းဟောင်းတချို့ကလည်း အတင်းဆွဲခေါ်ကြတာနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြီးပါဝင်လာကြသည်။ ပထမပိုင်းတော့ “သူတို့ရောက်နေပြီလား” လှမ်းစုံစမ်းကာ အချိန်ဆွဲပြီး လာတာမျိုး၊ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ကြတာမျိုးတွေ လုပ်ကြသည်။ သူတို့ အဲသလိုလုပ်ပါမှ သူတို့သုံးယောက် မခေါ်ကြမှန်း ဘေးလူတွေ တစ်စတစ်စ သိကုန်ကြတာပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟယ်၊ နင်တို့ ဒီလောက်ချစ်ကြတာ” စသဖြင့် အစောပိုင်းတုန်းက စပ်စုမိကြသော်လည်း သုံးယောက်လုံးက မတိုင်ပင်ဘဲ အလွန်နှုတ်လုံ ကြတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘာမှမသိရပါ။

ကြာတော့လည်း သိလိုသူတွေပင် မေ့လျော့ပြီး မသိလိုကြတော့ဘဲ ရိုးသလို ရှိသွားခဲ့တာ။

ကြာလာတော့လည်း သူတို့သုံးယောက်ကိုယ်တိုင်က အချင်းချင်း တကူးတက ရှောင်မနေတော့။ တစ်ပြိုင်နက် သုံးယောက်စလုံး ရောက်ချင်လည်း ရောက်နေတာ ဝိုင်းချင်းဝေးဝေး နေရာယူလျက် မခင်မင်ဖူးတဲ့သူတွေလို စိမ်းစိမ်းတန်းတန်းပဲ နေကြပုံဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မမြင်မဆန်းတော့ဘဲ သူတို့သုံးယောက် အတွဲကြီး အတွဲညီခဲ့ကြတာကိုပင်လျှင် ပြန်ပြီးမေ့တော့တော့ ဖြစ်ရတော့တာပါ။

ခုလို နှင်းဆီတင်က ပြန်အစဖော်ကာ ကျန်နှစ်ယောက်ကို

မေးလိုက်တော့ မြင့်မြင့်ဦးက အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာငေးနေတာလဲ မမဦးရဲ့”

“ဟဲ့ ... ငါ အံ့ဩသွားလို့ပါ။ နင်တို့ ပြန်ခေါ်သွားကြလားဟင်”

နှင်းဆီတင်က အဲဒီ ဘက်ကို လည်ပင်းရှည် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၍ ...

“ဟဲ့ ... နှင်းဆီ၊ ငါ ထိပ်ထားထွေးကို သွားခေါ်ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း ... မခေါ်ပါနဲ့”

“ခေါ်လိုက်ပါဟယ် နင်တို့သုံးယောက် ဒီနေ့ ဒီပွဲမှာ ခေါ်သွားရင် ငါအရမ်းပျော်မှာပဲ၊ တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း ပျော်ကြမှာ၊ နော် ... ငါ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“နှင်းဆီက ခေါ်တယ်ဆိုပြီး ဒီကိုလှမ်းခေါ်ရင် ထိပ်ထားထွေးက စိတ်ဆိုးသွားဦးမှာ၊ နေပါစေ”

“ဒါဖြင့် ခေါ်မလာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို နှင်းဆီတင်က မေးနေတယ် ဆိုတာတော့ သွားပြောလိုက်မယ်လေ”

“နေ ... နေ ... ငါသွားပြောပေးမယ်၊ ရတယ်”

မြင့်မြင့်ဦးက သွက်သွက်ထပြေးသွားပါတော့သည်။ ခပ်ဝေးဝေးက စားပွဲတစ်ပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ထိပ်ထားထွေး အနားမြင့်မြင့်ဦး မရောက်ခင်မှာပင် မာလာ ဆိုသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မြင့်မြင့်ဦးလက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ...

“ဟဲ့ ... နင်ဟိုဘက်က လာတာ၊ ဟိုဘက်မှာ စိမ်းသက်မီတို့ နှင်းဆီတင်တို့ ရှိသလား”

“နှင်းဆီတင် ရှိတယ်”

“ဒီမှာ ထိပ်ထားထွေးက မေးနေလို့ ငါသွားကြည့်မလို့”

“ဟုတ်လား။ သူတို့ပြန်ခေါ်တော့ မလို့တဲ့လား”

“ဘာမှတော့ မပြောဘူးဟ။ ဒီလိုသတင်းမေးတာနဲ့တင် ထူးခြားနေပြီဆိုတော့ ငါလည်း ဝမ်းသာအားရ ထပြေးကြည့်တာ”

“လာ ... ထိပ်ထားထွေးကို သွားပြောပြလိုက်မယ်”

မြင့်မြင့်ဦးနှင့် မာလာက ထိပ်ထားထွေး အနားလာကာ ...

“ထိပ်ထားထွေး၊ ဟိုဘက်မှာ နှင်းဆီတင် ရောက်နေတယ်။ သူကတောင် နင်ရောက်နေလားမေးလို့ ငါ ဒီဘက်လာကြည့်တာဟဲ့၊ ဒီမှာ မာလာက နင်ကလည်း မေးနေတယ်ဆိုတာနဲ့ လာပြောပြတာ နင်တို့ တူတူစုထိုင်လိုက်ကြပါလား ပျော်စရာကြီးဟယ်”

ထိပ်ထားထွေးက ကလေးလို အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်လုံးကလေးများ တွေ့စိုက်၍ တစ်ခဏ စဉ်းစားနေပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ ဆန္ဒအမှန်ဟာ နှင်းဆီတင်၊ စိမ်းသက်မီတို့နှင့် အတူထိုင်၍ စကားတွေ အားရပါးရ ပြောလိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပင်။

မေးချင်တာတွေ သိချင်တာတွေ ရှိနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ပြန်ခေါ်ချင်မခေါ်ချင် မသေချာတာမို့ ဘလိုင်းကြီးတော့ သွားပြီး ကိုယ်ကစ၊မခေါ်ရဲ။ အခု နှင်းဆီတင်က သူ့ကိုမေးတယ်ဆိုတော့ သေချာပြီ။ သူ့မှာလည်း ပြောစရာတွေ မေးစရာတွေ ရှိနေပြီ။

အရင်နှစ်တွေက တစ်နှစ်မှ ခုလို မေးမြန်းတာမျိုး မရှိခဲ့ဘဲ ခုမှမေးတယ်ဆိုတော့ ခုမှအခြေအနေ ထူးခြားမှုတစ်ခုခု ရှိလာလို့။ အဲဒါ ဘာဖြစ်မလဲ။ သေချာတယ်လေ။ ကိုကိုမောင် အမည်နှင့် ရောက်လာတဲ့ စာတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ နို့မို့လို့ကတော့ မာနအိုးကွဲ နှင်းဆီတင်ဟာ သူကစပြီး ထိပ်ထားထွေးသတင်း မေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ။

ကြည့်စမ်း ...။

ဘဝသစ်ကို တစ်ဖန်ပြန်လည် ဝင်စားရှင်သန်လာတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုမောင်ဟာ ထိပ်ထားထွေးကိုသာမက နှင်းဆီတင်ကိုပါ ဆက်သွယ်တာ သိသာပြီ။ ထိပ်ထားထွေးသည် မကျေမချမ်းအောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရပြီး ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလေးညှိလာသည်။

“ဟင် ... ထိပ်ထားထွေး၊ လာပါဟယ် ... နင်တို့ တူတူစုထိုင်လိုက်ကြပေါ့။ နှင်းဆီတင်က နင်နဲ့တူတူ ထိုင်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ လာထိုင်ဖို့ သူကခေါ်တယ်ဆိုရင် နင်ကလာချင်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်နေတာ”

“ဟုတ်လို့လား မမြင့်မြင့်ဦးရယ်”

“ဪ ... ဘုရားစူးပါစေ့ဟယ်၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား နင်တို့နှစ်ယောက်ကို စကားပြောချင်နေပုံပဲ”

ထိပ်ထားထွေးက တစ်ခဏငိုင်းကာ စဉ်းစားသည်။ ခုနေ့ သူတို့မရမက ဆွဲခေါ်တဲ့နောက် ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားရတာ က ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် နှင်းဆီတင်ရဲ့စားပွဲကို သွားဝင်ထိုင်လိုက်ရမှာနဲ့ စာရင် ပိုပြီးအသက်ရှူချောင်သည်။ ဘေးလူက ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်း တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းနှင့် တွန်းပို့ဆွဲခေါ်လို့ ပါလာရပါတယ်ပေါ့။

“ဟုတ်လို့လား”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ထ၊လာ”

မမြင့်မြင့်ဦးနှင့် မာလာက ထိပ်ထားထွေးကို ဆွဲထူထ၊လိုက်ကြပါသည်။

“အာ ... ထွေးက သူ့ဆီသွားရတာ ကောင်းပျံ့မလား”

“ဘာအကောင်းစရာရှိလဲ၊ နင်တို့သုံးယောက်က တကယ်တော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲ မခေါ်ကြတာလည်း နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး၊

လူကြီးတွေဖြစ်လာကြပြီပဲဟယ်။ ရင်ကျက် လာပြီပဲဟာ၊ နော်ဟယ် ...၊
စိတ်သဘောထားတွေ ပြည့်ဝရတော့မယ့်အရွယ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ခွင့်လွှတ်ရမယ့်အရွယ်တွေ ရောက်ပြီလေဟာ”

ပြောလည်းပြော လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီကလည်းတွဲကာ
မြင့်မြင့်ဦးနှင့် မာလာက ထိပ်ထားထွေးကို ဟိုးတစ်ဖက်စားပွဲတွေမှ ထိုမြင့်ကွင်းကို
အထူးတဆန်း ကြည့်နေကြကာ သူတို့သုံးယောက် မခေါ်မှန်းသိတဲ့သူတချို့က
“ဟေး” ခနဲအော်ကာ လက်ခုပ်စတီးလာပါသည်။

လက်ခုပ်သံ အော်သံတွေကြောင့် အာရုံမစိုက်မိသေးတဲ့သူတွေ စိုက်မိ၊
မမြင်သေး တဲ့သူတွေ လှည့်ကြည့်ဆဲ စာသောက်ဆိုင်ရဲ့
ဟိုးဝင်ပေါက်ဝတစ်ဖက်ဆီက ဝင်လာတဲ့ စိမ်းသက်မီကို တခြားကျောင်းသူနှစ်ဦးက
အခုလိုပဲ လက်အတင်းတွဲ ဆွဲခေါ်လာကာ ...

“ဟေး ... ဒီမှာ စိမ်းသက်မီလည်း လာပြီဟေ့”

ဝင်ပေါက်ဝမှာကတည်းက သူငယ်ချင်းတချို့ကို “နှင်းဆီတင်နဲ့
ထိပ်ထားထွေး ရောက်နေပြီ” ဆိုတဲ့ အားတက်သရော ခြေသံတွေနှင့်အတူ အထဲကို
တွဲခေါ်ခြင်းခံခဲ့ရတာ ပါ။

လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ဟိုးတစ်ဖက်စွန်းက ဆွဲခေါ်ထားခံရတဲ့
ထိပ်ထားထွေးကို လည်းမြင်ကာ အော်ဟစ်ကြ လက်ခုပ်တီးကြသံတွေကလည်း ပိုပြီး
စိတ်လှုပ်ရှားချင်စရာ ကောင်းတော့တာ။ စိမ်းသက်မီသည် ဝမ်းနည်းသလိုလိုကြီးပင်
ဖြစ်လာပါသည်။ သူတို့အပေါ် မကျေမချမ်းတာကလည်း အကျေချမ်းတာ။
ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်စိတ်သုယောဇဉ်ကိုလည်း ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်
သတိရလာတာပါ။

နှင်းဆီတင်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ရောက်လာမယ့် ထိပ်ထားထွေးကို
လည်းကောင်း၊ သူ့ရဲ့ဘေးတစ်ဖက်မှ နီးကပ်လာတဲ့ စိမ်းသက်မီကိုလည်းကောင်း

တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ယက်ကန်ယက်ကန်ပုံစံတွေကို
မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြုံးစိစိ ဖြစ်မိသည်။

ထိပ်ထားထွေး မျက်နှာဆို ရဲတွတ်နေကာ စိမ်းသက်မီမျက်နှာက
ငိုချင်သလိုလိုကြီး။ နှင်းဆီတင် ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်လှဲဆွတ်ပျံ့လာပါသည်။

“ဟေ့ .. ဖယ် ဖယ်။ စားပွဲရှင်း ... စားပွဲရှင်း”

“မခင်လေးကြည် နည်းနည်းဖယ်လိုက်၊ ဒီဘက်က သန္တာခိုင်လည်း
ပလိစ်နော် ... ပလိစ်၊ အချစ်ဆုံး မုန်းသူကြီးသုံးယောက် ပြန်ပြီးပေါင်းဖက်တဲ့
ပွဲပါခင်ဗျား ... ဟား ဟား

“ဒီမှာထိုင် ... လာ ... ။ လာပါ ... စိမ်းရဲ့”

“ထိပ်ထားထွေးက ဒီဘက်မှာထိုင်”

အော်သံ ဟစ်သံ ရယ်သံ လက်ခုပ်သံ ဆူဆူညံညံကြားတွင်
သုံးယောက်သားဟာ ခပ်အမ်းအမ်းနှင့် တစ်ယောက်အကဲ တစ်ယောက်ခတ်ကာ
ပြုံးမလို မဲ့မလို ရှိနေကြပါသည်။

*